

ELS CATECÚMENS ES PREPAREN PER REBRE ELS SAGRAMENTS EN EL TEMPS PASQUAL

Propera parada



Uns 200 catecúmens arreu de Catalunya rebran aquest temps pasqual els sagraments de la iniciació cristiana (baptisme, confirmació i eucaristia). Ho faran després d'haver recorregut un llarg camí de

formació, sempre ben acompanyats i acompanyats pels sacerdots, els catequistes, els padrins i tota la comunitat parroquial. Han sentit la crida a formar part de l'Església catòlica i són exemple fefaent que,

com diu Benet XVI a *Deus caritas est*, «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona». P 3-4

Vers un cristianisme popular



P 2 i 8

Reconeixement agraït a la FJM

El saló Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya va acollir el 27 de març passat un dels actes centrals de la commemoració dels 25 anys de la Fundació Joan Maragall. El president de la Generalitat, Artur Mas, va agrair el servei valuós d'aquesta entitat d'Església destinada a establir ponts de diàleg entre el cristianisme i la cultura del país. «El cristianisme i la cultura —va dir— són pilars, nervi i saba de la nació catalana.»

P 20

Sumari

P 9 La Quaresma segons el cardenal Amigo

P 21 Acte en memòria del bisbe Pere Tena

P 25 Quan els ancians volen quedar-se a casa

P 26 «La Passió de Reus», tradició i modernitat

P 27 El Museu de Montserrat exposa a Itàlia

Editorial

Purificar la pietat popular

La proximitat de la Setmana Santa revifa en els nostres barris i pobles la flama de la religiositat popular, també anomenada «pietat», «espiritualitat» o fins i tot «mística» popular. Fa més de vint anys que entre nosaltres algunes processons i manifestacions de pietat popular es van recuperar i actualitzar a la llum dels ensenyaments del Vaticà II. Seria oportú de fer-ne balanç. Cal remarcar que en aquests anys moltes confraries i germanats han avançat vers una major integració eclesial però fóra un retrocés que avui, temps de penúries i de recerca de seguretats, aquestes mostres es tornessin a allunyar d'aquella necessària posada al dia amb formes que en el nostre temps ja han esdevingut insignificants o, fins i tot, amb missatges allunyats de l'Evangeli. El bisbe Joan Carrera afirmava en una ponència que «observar la religiositat popular és descobrir el pas de Déu pel fons de l'home anterior a tota organització, a tota sistematització, a tota església. Hi ha un diàleg misteriós de l'home amb Déu que no controlem» i concloua que la religiositat popular pot impulsar un cristianisme popular.

El papa Francesc ha escrit: «Tota cultura i tot grup social necessiten purificació i maduració. En el cas de les cultures populars dels pobles catòlics podem reconèixer algunes febleses que encara han de ser curades per l'Evangeli: el masclisme, l'alcoholisme, la violència domèstica, una escassa participació en l'Eucaristia,

creences fatalistes o supersticioses que fan recórrer a la bruixeria, etc. Però és precisament la pietat popular el millor punt de partença per guarir-les i alliberar-les» (*La joia de l'Evangeli*, 57). És interessant aquesta visió de la pietat popular com a guaridora i alliberadora. També diu, tot citant l'exhortació apostòlica postsinodal *Ecclesia in Asia* (6/11/1999) que aquesta pietat del poble «refleix una set de Déu que solament els pobres i senzills poden conèixer» (*ibid.* 123).

A més diu el Papa «en la pietat popular, fruit com és de l'Evangeli inculturat, hi subjau una força activament evangelitzadora que no podem menysprear: seria desconèixer l'obra de l'Esperit Sant. Més aviat som cridats a encoratjar-la i enfortir-la per tal d'aprofundir el procés d'inculturació d'una realitat mai acabada» (*ibid.* 126).

És esperançador que les manifestacions de religiositat popular no es restringeixin a la Quaresma o a la Setmana Santa, sinó que vagin omplint també la cinquantena pasqual, per enfortir la vivència de la resurrecció de Jesús.

AVÍS ALS SUBSCRIPTORES DE BARCELONA CIUTAT

Amb la voluntat de continuar millorant el servei de distribució, els comuniquem que a partir d'aquest mateix número el setmanari els serà enviat per correu postal.

Un nou llindar



Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Desig de Déu, desig de Vida!

La pregunta per la nostra fe en la Vida per sempre resulta inquietant. Vivim circumstàncies diferents, però tenim moltes oportunitats de respondre i també la capacitat per fer-ho, ja que la iniciació cristiana i el do del baptisme ens hi han preparat. Però, a qui l'interessa avui aquesta Vida que creiem que no s'acaba mai? Sembla estrany que, en temps de tanta indiferència religiosa, arribi al cor de la nostra existència una notícia sobre el més enllà quan escoltem Jesús. I, amb tot, és possible. L'ésser humà pot veure com es manifesta Déu tot superant la visió de l'espai, del temps i de les precàries condicions humanes. També de les més inhumanes, encara que no ho sembli. El més enllà ja és present aquí, en l'avui de la nostra vida.

El marc no és fàcil, com tampoc no ho són els ambients en què ens movem els cristians si volem ser testimonis de Crist ressuscitat i comunicadors d'esperança. Tampoc no resulta fàcil l'adhesió incondicional a Jesús quan diu: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més.» Amb tot, estem davant d'una proposta, d'una invitació a la fe. Així, la resurrecció ens situa en l'àmbit de la relació personal amb Ell, que ens promet la vida eterna, per sempre! L'anunci de la resurrecció està, tot ell, impregnat d'un amor de proximitat, d'un amor de predilecció. Per ell ens arriba el coneixement del Déu de la Vida, tal com l'hem rebut de Jesús. Per tant, no podem separar l'amor de la fe i de l'esperança. «Tot el que expliqueu —diu sant Agustí— feu-ho de manera que el qui us escolti, tot escoltant, cregui; tot creient, esperi; tot esperant, estimi.»

Creure, doncs, en Jesús és creure en la Vida eterna i el desig d'atènyer-la és el mateix desig de Déu en nosaltres. «Ens heu fet per a vós, Senyor, i el nostre cor estarà inquiet fins que no reposi en vós» (sant Agustí). La coherència de la fe serà estimar i defensar la Vida, tota vida.

L'efemèride de la setmana

Dia 8 d'abril del 1545: el Concili de Trento adopta la *Vulgata* com a traducció oficial de la Bíblia.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Carlos I. Borràs, Jaume Castro, M. Dolors Cesari, Agustí Codinach, Antoni Coll, Jaume Flaquer, Joan Guiteras, Joan E. Jarque, Josep M. Llop, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parés, Armando Pego, Quim Pons, Teresa Pujal, Quique, Ramon Ripoll, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Leticia Soberón,

Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Joan M. Vernet, Montserrat Vilaseca, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per



Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €

Gibraltar i Portugal: 130,01 €

Resta d'Europa: 208,01 €

Amèrica i Àfrica: 243,11 €

Àsia i Oceania: 317,21 €



El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Endinsar-se en el camí de la fe

El catecumenat requereix temps de maduració i el suport de la comunitat parroquial

Carme Munté

Uns 200 catecúmens arreu de Catalunya rebran aquest temps pasqual els sacraments de la iniciació cristiana (baptisme, confirmació i eucaristia). Ho faran després d'haver recorregut un llarg camí de formació, sempre ben acompanyats i acompanyats pels sacerdots, els catequistes, els padrins i tota la comunitat parroquial. Han sentit la crida a formar part de l'Església catòlica i són exemple fefaent que, com diu Benet XVI a *Deus caritas est*, «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona».

Arran del Concili Provincial Tarraconense, i de la seva resolució número 68, les diòcesis catalanes van instituir el Servei Diocesà per al Catecumenat, amb la finalitat de poder atendre d'una manera apropiada aquesta nova realitat pastoral: la petició de bateig per part d'adults, joves i nens en edat escolar.

El cardenal Ricard Maria Carles, l'11 de juny del 2002, va nomenar Mn. Felip-Juli Rodríguez Piñel com a delegat diocesà per al Catecumenat de l'arquebisbat de Barcelona. «Els motius pels quals les persones demanen la fe són tan diversos com diverses són les persones», reconeix Rodríguez Piñel.

Així, si n'hi ha que es bategen per poder-se casar per l'Església, cada cop és més comú que ho facin interpel·lats per la pregunta sobre el sentit de la vida, especialment arran d'alguna experiència de mort o malaltia que els hagi portat a obrir-se a la Transcendència. D'altres, senzillament, s'apropen a l'Església perquè han conegut persones o grups que viuen la fe amb alegria i seriositat, i el seu testimoni els ha captivat.

D'acord amb aquests darrers anys, a l'arquebisbat de Barcelona un centenar d'adults són batejats cada any. Enguany, són 27 els catecúmens que han participat en la celebració del ritu d'elecció, també anomenat de la inscripció del nom. Va ser a la catedral de Barcelona el primer Diumenge de Quaresma.

Una de les que hi va participar és l'Anna Roure, una advocada de 24 anys. Rebrà els sacraments de la iniciació cristiana durant la propera Vetlla Pasqual a la seva parròquia de



«El fet que sigui un camí t'ajuda a anar-te conscienciant de com has de viure la vida cristiana»

Santa Maria de Mataró.

«Ha sigut un procés molt bonic en el qual m'he anat formant com a cristiana», explica en referència a aquest temps de preparació com a catecúmena. «El fet que sigui un camí», afegeix, «t'ajuda a anar-te conscienciant del que vol dir tot plegat, de les teves obligacions i de com has de viure la vida cristiana».

Fa dos anys que l'Anna va demanar de rebre els sacraments de la iniciació cristiana. «No em resulta fàcil explicar el perquè», reconeix, «perquè no hi ha només una raó... el motiu més clar, però, és perquè vull formar part de l'Església catòlica».

En aquest procés que l'ha portat fins al moment de rebre el baptisme, l'Anna Roure ha tingut el suport dels mossens de Santa Maria i Sant Josep de Mataró, i també dels seus avis, Josep

i Maria Rosa, que sempre han estat al seu costat, «disposats a ajudar-me en el que calgués i a acompanyar-me en el meu camí». També ha tingut el suport de la seva parella, l'Oriol, «que m'ha respectat en la meua elecció, per a mi molt important».

Una crida en augment

Mn. Joan Sanglas és el delegat episcopal per al Catecumenat de la diòcesi de Vic. També és rector d'onze parròquies de la Segarra Calafina. Reconeix que malgrat els dotze anys de la instauració arreu de Catalunya del Servei Diocesà per al Catecumenat, encara no és prou conegut, si bé depèn de diòcesis i també de zones. «Els sacerdots rectors o responsables pastorals no tenim com a objectiu pastoral el catecumenat», reconeix, tot i que «quan hi ha una demanda es desvetlla tot el procés amb un engrescament total per part de responsables, catequistes, padrins, parròquia... que té conseqüències positives a l'entorn de les parròquies, arxiprestats, etc.»

Durant la Vetlla Pasqual d'enguany, a la diòcesi de Vic, rebran els sacraments de la iniciació cristiana dos adults. Parlant amb ells, comentant la seva crida a ser cristians, Mn. Sanglas ha quedat «admirat de com la crida de Déu és simple, en el moment

menys pensat i amb una resposta voltada d'una gran joia».

I ho explica així: «Un adult, cap als 30 anys, que essent escèptic, amb uns pares declaradament ateu, troba curiositat en el perquè creuen els cristians i, a més, troba una altra persona amb qui l'uneix l'estimació i les ganes de compartir tot el que pensen i creuen. Ella, d'una fe ben consolidada, li proposa que vagi descobrint la fe catòlica. Ho accepta, s'hi engresca i amb tota fidelitat segueix el procés catecumenal, amb tot el suport de la comunitat parroquial, que li fa costat tant en les celebracions de ritus com en la pregària sovintejada.»

L'altre catecumen de Vic és, en aquest cas, una jove immigrant ben integrada al país. «Davant la incredulitat de les seves amigues, decideix ser cristiana amb tota llibertat i agraïment —relata Mn. Sanglas—. La família, amb incerteses, deixa que ella faci el seu camí. Veu que ser cristiana no li serà del tot fàcil però el que Déu li dóna i el que també descobreix en els altres serà un bé més gran que totes les dificultats.»

«És d'una gran importància per a l'Església que nous cristians adults descobreixin la fe en Déu i el compromís de vida cristiana, sobretot quan aquesta decisió es pren en aquest món tan divers i sovint gens favorable als valors de la fe», afirma el delegat per al Catecumenat de Vic. I acaba dient: «És un gran do de Déu i hem d'estar preparats perquè cada vegada hi haurà més gent adulta que demanarà entrar a formar part de l'Església de Jesucrist.»

L'acompanyament de la comunitat

Aquest any a la diòcesi de Terrassa hi ha 7 persones adultes que rebran els sacraments d'iniciació cristiana



P. Llanusa

després d'haver seguit el procés de catecumenat. Jaume Galobart és el delegat per al Catecumenat del bisbat de Terrassa i explica que, majoritàriament, les persones que demanen rebre els sacraments pasquals tenen entre 20 i 40 anys, si bé han arribat a batejar una persona de 67 anys.

El 23 de novembre passat, en el marc de la cloenda de l'Any de la Fe, el papa Francesc va presidir el ritu d'admissió al catecumenat a la basílica de Sant Pere del Vaticà. Van assistir-hi uns 500 catecúmens, acompanyats dels seus catequistes, procedents dels cinc continents.

En l'homília, el Papa va parlar dels tres moments clau de l'experiència del catecumenat: l'escolta de la Paraula, l'encontre amb Jesús i el camí cap a Ell. «Recordeu sempre això —els va dir el Papa—: la fe és caminar amb Jesús, i és un camí que dura tota la vida.» En aquest camí, a més, els catecúmens tindran l'acompanyament de Maria, la deixeble perfecta, i de tota l'Església.

«La presència d'un o una catecúmena a la parròquia hauria de ser un revulsiu per a tota la comunitat», expressa en aquest sentit Jaume Galobart. «De fet», continua dient, «a més del mossèn i la persona que l'acompanya, és important que tota la comunitat se senti responsable de la formació i vivència de la fe dels catecúmens ja que serà en aquesta parròquia on viurà i celebrarà la seva fe. Es tracta, doncs, que l'acolliment a tots els nivells i el testimoni de tots l'ajudi a créixer amb il·lusió en el seu procés de fe en Jesucrist».



Trobada amb el bisbe Saiz.



Catecúmens i acompanyants a la trobada amb el Papa.

Reptes

Pel que fa als reptes que presenta aquesta realitat del catecumenat, els delegats de Barcelona, Terrassa i Vic coincideixen en la necessitat que

continui sent un procés pausat, per etapes, maduratiu...

«La tendència és reduir el temps de preparació perquè pot semblar que és massa exigent i porta massa feina», afirma Jaume Galobart, des de

Terrassa, però alerta que «no podem oblidar que es tracta d'acompanyar una persona a la seva trobada amb Jesucrist i això, en principi, li suposarà un canvi en la seva manera de viure». «Per tant», prossegueix, «cal donar temps perquè això sigui possible i realitzable».

S'hi afegeix Mn. Joan Sanglas des de Vic, quan parla de «respectar el ritme personal del catecumen sense presses ni falses esperances», i també Mn. Felip-Juli Rodríguez des de Barcelona, en destacar la necessitat «de recórrer el camí de la fe amb temps, etapes, ritus, perquè massa pressa a l'hora de batejar dificulta la maduració en la fe, i aleshores se'n ressent tant el nou batejat com la comunitat d'acollida».

Un altre dels reptes que apunten els delegats té a veure amb la persona i la comunitat d'acollida. «El qui rep la petició de baptisme cal que se n'alegri i vegi l'acció de Déu en cada candidat a la vida cristiana», afirma Mn. Felip-Juli. «L'acolliment és un element bàsic per a tota pastoral, però en el catecumenat és imprescindible», subscriu Mn. Joan Sanglas, i afegeix que «cal saber acollir tota persona que, fins i tot de forma rudimentària, manifesti la seva inquietud per descobrir Déu o el fet cristià».

En aquest sentit, Jaume Galobart parla de comptar amb persones disposades

a fer l'acompanyament als catecúmens, però «no es tracta només de donar continguts i formació, sinó també d'educar en l'Esperit: ensenyar a pregar, ensenyar a viure en cristià...».

Fer-se cristià quan molts ho deixen

Jaume Flaquer
Jesuïta



No és fàcil entrar en un vagó de metro quan molts dels seus passatgers en volen sortir. La riuada de gent t'empeny cap enfora. Si malgrat això continues esforçant-te per entrar sense esperar que es calmi l'andana (amb el risc de perdre el tren) és que tens poderoses raons per voler pujar. Aquesta és la situació dels joves-adults que truquen a la porta de l'Església quan molts dels seus companys l'han abandonada. Experiències personals de Déu i recerques de sentit solen estar darrere d'aquests processos. Jo he pogut ser testimoni de tres d'ells perquè l'atzar va fer que tres joves em demanessin quasi a la vegada un acompanyament. Els vaig reunir i en vaig constituir un grup amb reunió setmanal. Ells mateixos van demanar que el procés durés més d'un any. Finalment, després de gairebé dos anys, ja rebran el bateig, la confirmació i la primera comunió a la Vetlla Pasqual. Per a mi com a acompanyant ha estat una experiència extraordinària en estar

tan a prop de l'huracà transformador que suposa la descoberta de la fe. Els cristians «vells» donem massa la fe com a «presuposada» de manera que hem anat arrodonint la punxa de la seva interpel·lació. Hem sentit tantes vegades el manament de l'amor de Jesús que hem perdut la capacitat de la sorpresa davant del tresor de la seva vida, i hem sentit tantes vegades les seves crítiques als rics i als fariseus que hem fet d'aquest discurs quelcom inofensiu situant-lo en una pura utopia del Regne de Déu. El qui descobreix l'Evangeli és el veritable infant que Jesús posa com a model, perquè obre els ulls com plats davant del que li sembla radical novetat.

Malgrat que cada camí de recerca és personal, el grup que acompanyo és força representatiu en una cosa, la gran diversitat de països d'origen: un català, un cubà i una noia xilena. Algú podria dir que els immigrants cerquen en la religió un ele-

ment d'integració. Però més aviat és al contrari. En una societat laica, la nova pertinença religiosa d'aquests nous catalans suposa un nou element d'estrangeritat: estrangers d'origen i estrangers de religió en la mesura que aquesta va sent cada vegada més estranya a Catalunya.

Les famílies dels catecúmens reaccionen sempre amb sorpresa, i a vegades amb oposició. De fet, ho poden interpretar com una certa crítica a l'educació rebuda. Els pares d'un d'ells li deien: «Què hem fet malament perquè ara vulguin batejar-te?» Paradoxalment molts pares cristians es pregunten el mateix en sentit invers quan els seus fills prenen altres camins.

Karl Rahner tenia raó quan deia que «el cristià del futur serà místic o no ho serà», és a dir, fruit d'una experiència d'encontre amb Déu. Aquests seguiran viatge en el vagó o hi pujaran en alguna estació. Els altres hi baixaran per caminar tots sols o per prendre altres trens.

Francesc i Obama, cara a cara

Els dos líders mundials es comprometen a treballar junts a favor de la pau

Redacció

Ciutat del Vaticà

Durant més de 50 minuts, el papa Francesc i Barack Obama van parlar a soles sobre temes que els preocupa a tots dos: la solució negociada dels conflictes a Síria, Ucraïna o l'Iraq, el respecte al dret humanitari, l'eradicació del tràfic de persones y la reforma migratòria. També van tractar qüestions referides a la relació entre l'Església i l'Estat, com la llibertat religiosa, el respecte de la vida i l'objecció de consciència. Va ser una trobada històrica al Vaticà, qualificada de cordial i sòbria, entre les dues persones possiblement més influents del planeta. El 27 de març passat la Santa Seu va rebre el president d'Estats Units enmig de grans mesures de seguretat. «Sa Santedat —li va comentar Obama al papa Francesc amb un to jocós— és potser l'únic del món que deu patir un protocol pitjor que el meu.» El bon humor va marcar també el to d'una trobada llargament esperada pel mateix Obama, que s'ha arribat a declarar admirador del Papa: «És meravellós conèixer-lo —li va confessar a Francesc quan li va estrènyer la mà—. Gràcies. Moltes gràcies.»

La primera trobada cara a cara entre el papa Francesc i Barack Obama va tenir lloc a la biblioteca de l'apartament pontifici. En el breu comunicat publicat per l'Oficina de Premsa de la Santa Seu no es donen gaires explicacions de la trobada, encara que apunta amb claredat els temes, alguns d'ells conflictius, que s'han abordat: «Els col·loquis cordials han permès un intercanvi de punts de vista sobre uns quants temes pel que fa a l'actualitat internacional, afavorint per a les àrees en conflicte el respecte del dret humanitari i del dret internacional i una solució negociable entre les parts involucrades. En el context de les relacions bilaterals i de la col·laboració en-



«Sa Santedat és potser l'únic al món que deu patir un protocol pitjor que el meu»

tre l'Església i l'Estat s'ha parlat sobre assumptes de rellevància especial per a l'Església al país, com l'exercici dels drets a la llibertat religiosa, a la vida i a l'objecció de consciència, així com el tema de la reforma migratòria. Finalment, s'ha expressat el compromís comú en l'eradicació del tràfic d'éssers humans al món.»

Juntament amb Barack Obama, formava part de la delegació nord-americana John Kerry, secretari d'Estat. «Jo sóc admirador seu. Sóc catòlic —li va

dir Kerry al Papa quan el va saludar—. Admiro molt el que vostè fa per l'Església i per les persones.»

En l'intercanvi, també sobri, d'obsequis entre Obama i Francesc, el primer va lliurar al Sant Pare una capsa folrada de vellut blau amb llavors del jardí de la Casa Blanca. «Si pot venir a la Casa Blanca podrà veure vostè mateix els jardins», va manifestar Obama al Papa, i el va convidar així a visitar els Estats Units. Per la seva part Francesc va regalar al mandatari nord-americà

un medalló amb la imatge de l'àngel de la Pau i una còpia de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*. «La llegiré al despatx oval quan estigui frustrat i espero que em calmi», va manifestar Obama en to amistós. «Així ho espero», va respondre el Papa.

La trobada entre els dos líders mundials va concloure amb una encaixada de mà i una petició que aquesta vegada Obama va prendre prestada al Papa: «Si us plau, pregui per mi i per la meua família.»

Les floretes del papa Francesc

La paternitat sacerdotal

Festa de Sant Josep al Vaticà. El Papa és un gran devot del Sant que va exercir com a pare de Jesús. I parla sobre la seva manera de ser pare amb aquest Infant únic i irrepetible. Hi havia molts pares a la plaça de Sant Pere; l'ambient era festiu i alegre.

El Papa assenyala que sant Josep va tenir un paper fonamental en el creixement de Jesús, especialment en edat —amb alimentació i tot el necessari per al seu sosteniment—, i en saviesa —orientant-lo i acompanyant-lo en la seva comprensió de les Escriptures. També el va ajudar a créixer en gràcia. Sobre aquest aspecte diu que el paper de sant Josep és menor, perquè Déu és el protagonista, però compleix una tasca d'acompanyament en això.

El més curiós és que el Papa no només va animar els pares de família a exercir aquest triple aspecte de la seva paternitat. També va dir, com de passada, que els sacerdots són així mateix pares i que estan convidats

a viure paternalment.

Ho ha dit en diferents ocasions. L'any passat en una homilia matinal a Santa Marta, va convidar els sacerdots a «viure intensament la paternitat espiritual: heu de ser veritables pares també amb paternitat pastoral». «Tots nosaltres, per ser plens, per ser madurs, hem de sentir l'alegria de la paternitat: fins i tot nosaltres els cèlibes. La paternitat és donar vida als altres, donar vida, donar vida... Per a nosaltres, serà la paternitat pastoral, la paternitat espiritual: però és donar vida, convertir-se en pares.»

Així, doncs, donar vida, comunicar a Déu, és el denominador comú de casats i cèlibes. El sacerdot vist com a paternitat expressa la generositat i obertura d'aquesta vocació; la profunda nissaga humana, que apropa l'Amor de Déu en el dia a dia a persones concretes. El Papa mateix n'és exemple. Només cal veure'l.

Leticia Soberón



24 hores per al Senyor

R.V. / Ciutat del Vaticà

El 28 de març passat el Sant Pare va presidir a la basílica de Sant Pere una celebració penitencial molt especial. Es tracta d'una iniciativa quaresmal del Consell Pontifici per a la Promoció de la Nova Evangelització titulada «24 hores per al Senyor». Durant aquesta celebració, el Pontífex va confessar alguns fidels. A la nit, a partir de les 20 h, a tres esglésies del centre històric de Roma els confessors van estar a disposició dels fidels per a la celebració individual del sagrament de la Penitència en el context de l'adoració Eucarística. En aquestes tres parròquies, joves que pertanyen a diferents realitats eclesials van sortir al carrer com a nous evangelitzadors dels seus coetanis i els van convidar a entrar a l'església, per confessar-se.



Pelegrinatges del 2014

POLÒNIA



Del 12 al 19 de maig

Ruta de Joan Pau II

ETIÒPIA



Del 18 al 30 d'agost

Tribus i cristians de sud

CUBA

Del 7 al 18
d'octubre

Santuari de
la Verge de
la Caritat del
Cobre i ruta
cultural en
homenatge
als indians



NORUEGA



Del 6 al 13 de juliol

ARMÈNIA



Del 5 al 16 d'agost

Un poble marcat per la fe

17-24 JUNY — PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA

JUNY — SICÍLIA i MALTA La magna Catalonia

2a Quinzena SETEMBRE — NEPAL

NOVEMBRE — ÍNDIA AMB GOA

DESEMBRE — PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA

Nou rector major dels salesians

El P. Ángel Fernández de Artime va col·laborar amb el cardenal Bergoglio a l'Argentina

Mercedes De La Torre
Roma

La Congregació Salesiana té un nou rector major que esdevé així el desè successor de sant Joan Bosco. Es tracta de l'espanyol Ángel Fernández de Artime, que pren el relleu del mexicà Pascual Chávez, que ha estat rector major els darrers dotze anys.

El superior general dels salesians ha estat escollit durant el XXVII Capítol general de la Congregació, que ha congregat 220 pares capitulars de 58 països. El Capítol es va iniciar el 22 de febrer passat amb una setmana d'exercicis espirituals a Torí. Posteriorment, els pares capitulars es van traslladar a la seu central de la Congregació a Roma, on restaran congregats fins al 12 d'abril.

El desè successor de Don Bosco té 53 anys i és l'exinspector de l'Argentina sud des del 2009. Va néixer el 21 d'agost del 1960 a Gozón-Luanco, Oviedo; va fer el primer vot el 3 de setembre del 1978, la professió perpètua el 17 de juny del 1984 i va ser ordenat com a prevere el 4 de juliol del 1987. És llicenciat en Teologia Pastoral, Filosofia i Pedagogia. Ángel Fernández Artime és originari de l'Inspecció salesiana de Lleó, va ser delegat de Pastoral Juvenil, director del col·legi d'Orense i membre del consell i vicari inspectoral, i del 2000 al 2006 inspector de Lleó.

L'any 2009 va ser nomenat inspector de l'Argentina Sud, càrrec que ocupava abans de ser escollit successor de Don Bosco, mentre es preparava per assumir el seu nou càrrec com a superior de la nova Inspecció mediterrània d'Espanya, dedicada a Maria Auxiliadora, missió que el nou rector major no assumirà.

Durant el seu pas per l'Argentina, el nou rector dels Salesians va conèixer i col·laborar amb l'exarquebisbe de Buenos Aires, el cardenal Jorge Mario Bergoglio, avui papa Francesc.

Després de la seva elecció, en un mo-



«Don Bosco va ser un home d'escolta: va saber interpretar les necessitats dels joves més abandonats»

ment de fraternitat durant el Capítol general, el nou rector major va confiar: «Avui més que mai he entès tants passos vocacionals a la Bíblia, on els cridats senten que el Senyor els demana coses que superen les seves forces. Però al final es compleix aquesta realitat de fe: en tens prou amb la meua gràcia, en tenim prou amb la seva gràcia.» I va afegir que «la confiança en Déu ve acompanyada per la gratitud», per la qual cosa va agrair a molts salesians —en diverses ocasions el seu predecessor Pascual Chávez— «la seva vida i la seva vocació salesiana. En nom dels joves i de Don Bosco, que ens vol per a ells, gràcies a tothom».

L'endemà de la seva elecció, el nou

rector major va presidir l'Eucaristia i durant l'homilia va citar paraules del llibre del Deuteronomi: «Ara, Israel, escolta (...) perquè viviu i entreu a posseir la terra que us dóna el Senyor Déu dels vostres pares...»

En aquesta línia, va recordar que «Don Bosco va ser un home d'escolta: va saber interpretar les necessitats dels joves més abandonats», per la qual cosa ara el Senyor li demana posar-se a l'escolta també «juntament amb» els seus germans i «mai» sense ells.

Però va insistir que aquesta escolta no té «fi en ella mateixa» sinó que és «per servir». «Escoltar i viure per entrar en possessió de la terra que el Senyor ens dóna: la terra del món juvenil, en

els seus diversos aspectes, en el nou món digital i també en els espais antics i tradicionals, on els trobem», va remarcar.

Una de les primeres tasques d'Ángel Fernández Artime serà la preparació de les celebracions del bicentenari del naixement de sant Joan Bosco, que es durà a terme durant un any (del 16 d'agost del 2014 al 16 d'agost del 2015) i que al nord d'Itàlia coincidirà també amb l'exposició del sudari de Torí. El papa Francesc ha estat convidat el maig de 2015 per participar també en les celebracions del bicentenari de Don Bosco. La Congregació Salesiana es troba present a 132 països i compta amb 15.000 membres.

Nou equip de govern de Sant Joan de Déu

Redacció / Sant Antoni de Vilamajor

L'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, Província d'Aragó-Sant Rafael, que aquests dies celebra el seu XXIV Capítol Provincial a Sant Antoni de Vilamajor, ha designat nou superior el Gmà. José Luis Fonseca (Àvila, 1951), que exercia com a gerent de la Fundació Institut Sant Josep de Madrid des del 1995.

Durant el Capítol Provincial, en el qual també ha participat el superior general, Jesús Etayo, a part de l'elecció de l'equip de govern per als pròxims quatre anys, és el moment destinat a l'anàlisi del treball realitzat a les comunitats, els centres i els programes i projectes que s'hi duen a terme. Així, des del 19 de març passat, una repre-

sentació dels Germans de Sant Joan de Déu, acompanyada per un grup de laics, han analitzat el quadrienni des de l'òptica *Viure l'Hospitalitat amb esperança i audàcia*, i han establert les línies estratègiques que indubtablement marcaran el futur immediat de la província.

El germà provincial José Luis Fonseca pren el relleu del germà Pascual Piles, que ha estat provincial des del 2007. El Gmà. Fonseca ha designat el seu equip de consellers: Eduardo Ribes, Miguel Martín, Luis Marzo i Benjamín Pamplona.

La Província d'Aragó-Sant Rafael comprèn els centres assistencials de les comunitats autònomes de Catalunya, Aragó, Navarra, València, Balears, Múrcia i Madrid.



Eduardo Ribes, Miguel Martín, José Luis Fonseca, Jesús Etayo, Luis Marzo i Benjamín Pamplona (d'esquerra a dreta).

Anàlisi

Pietat popular, camí d'evangelització

L'exhortació *Evangelii gaudium* del papa Francesc tracta de manera al meu entendre meravellosa un tema tradicionalment controvertit a la nostra Església catalana. Una visió postconciliar mal entesa ha considerat la devoció o religiositat popular com un costum menor, quan no directament ha estat obstaculitzat per molts sectors eclesiàstics, cosa completament allunyada del vertader esperit i resolucions del Vaticà II.

Des de la meua visió general, però centrada en la meua experiència en diferents vessants de la Reial Congregació de la Puríssima Sang de Reus, crec que el Sant Pare Francesc, el senzill, el proper als pobres, el revolucionari, ens està encomanant a tots una bona feina. La voldrem fer?

El Pontífex ens recorda que els batejats, per aquesta unció, estem cridats per la fe a esdevenir missioners de la nova evangelització amb tots els mitjans que ens dóna l'Esperit Sant. I no hi ha dubte que la devoció popular ben entesa pot ser un autèntic internet del cristianisme per la seva expansió.

Diu el Sant Pare que el poble de Déu gaudeix del *sensus fidei*, és a dir, una intuïció guiada per l'Esperit Sant que ens ajuda a discernir Déu intuïtivament, tot i no ser instruments fiables com a homes. I això ens dóna una gran capacitat d'actuació en aquest camp com bé diu el Pontífex parlant del document dels bisbes a Aparecida, del qual ell fou impulsor essent cardenal.

Què és la pietat popular de la qual ens parla el papa Francesc? Doncs des de Reus jo us diria...

Un penitent caminant amb cadenes als peus per una promesa a Nostre

Ajuntament de Reus



Nostre Pare Jesús del Calvari, obra del reusenc Modest Gené i Roig.

Senyor a la Processó del Silenci. L'Escolania i Capella de Cantors de La Sang anunciant l'arribada dels estendards del Rei que, per la Vida, ha vençut la Mort i, per la Mort, ens ha donat la Vida, el tradicional *Vexila Regis*. La funció de l'Agonia amb l'impactant *Miserere* entonat pels cantors amb

tot el poble agenollat davant del Crist. L'acte emotiu declarat d'interès cultural per la Generalitat de Catalunya de les Tres Gràcies demanades per milers de reusencs al Crist de la Sang fa més d'un segle. Les nenes que canvien claus per pomells de flors a les ferides del Crist Jacent del Sepulcre i el

Carlos Ivan Borràs
Reial Congregació
de la Puríssima Sang
de Reus



«Teniu milers de persones que no acostumen a anar a l'església i es troben, sense saber per què, plorant en silenci davant de Jesús»

coronen com a Rei que ha vençut les tenebres de la mort mentre retona l'*Al·leluia* de Vivaldi en les veus de l'escolania a la sis-centenària Funció de la Coronació del Senyor el Diumenge de Pasqua. Com tantes d'altres petites coses del dia a dia.

La nostra feina com a laics és transmetre tot aquest llegat amb la fe i la dignitat de l'exemple de vida, no com un carnestoltes d'encarcarats.

I la del clergat és ben evident teniu milers de persones que no acostumen a anar a l'església i es troben, sense saber per què, plorant en silenci davant de Jesús clavat en creu. Sou pescadors d'homes, aquí teniu els peixos... Pesqueu!

Que el Sant Crist us concedeixi a tots les Tres Gràcies i que tingueu una joiosa i santa Pasqua!

El periodista Ignasi Miranda, pregoner de la Setmana Santa de Barcelona

Redacció / Barcelona

L'església de Sant Agustí de Barcelona va acollir, el dissabte 22 de març, l'acte oficial de presentació de la Setmana Santa 2014, organitzat pel Consell General de Germanats i Confraries de l'Arxidiòcesi de Barcelona i per la Germandat del Gran Poder i l'Esperança Macarena, que té la seu en aquesta parròquia, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona. La part central de la vetllada va ser el Pregó de Setmana Santa de la ciutat de Barcelona, pronunciat pel periodista Ignasi Miranda, responsable d'Informatius de Ràdio Estel i director de la Missa de La 2 de TVE en català.

En els 40 minuts d'intervenció, Ignasi Miranda va repassar diversos aspectes que ajuden a entendre la vivència de la Setmana Santa, sobretot el fet que matessin Jesús, la seva agonia, la dimensió sagrada del misteri que representa un home que pateix

Montse Roset



la mort a la creu, la pietat popular a partir de la Revelació i la Tradició de l'Església i la Resurrecció de Crist van ser els principals punts de reflexió. Va fer-ho a partir d'experiències personals, alhora que va recórrer a textos de l'exhortació *Evangelii gaudium*, del papa Francesc, especialment sobre

les germanats, les confraries i altres entitats que promouen la pietat popular, a les quals el Sant Pare demana més comunió i més fraternitat, sense desencontres. D'altra banda, Ignasi Miranda va citar un fragment de la Passió de Sant Joan i de la de Sant Mateu, per recordar que la mort de

Jesús a la creu, «un esdeveniment que ara actualitzem i que continua perquè va ressuscitar», formava part del pla de Déu, encara que hi havia elements en contra. El pregó també va tenir moments d'anàlisi sociològica sobre la presència de la concepció cristiana a l'espai públic dins una societat plural on les administracions públiques han de col·laborar amb les religions i on, en el cas de Catalunya, les arrels cristianes marquen un sentiment majoritari.

Abans i després del pregó, la Banda Simfònica Ciutat de les Roses, dirigida per Antoni Ramírez, va interpretar un total de vuit marxes processionals. Després, es va fer una recepció a l'Ajuntament de Barcelona, presidida pel regidor de Presidència, Jordi Martí, que va estar acompanyat per altres representants del govern municipal. Es van lliurar els premis Immaculada, a persones vinculades a germanats o confraries, i se li va donar la medalla del Gran Poder i l'Esperança Macarena al pregoner, Ignasi Miranda. A més, el Consell de Germanats va presentar el cartell de la Setmana Santa 2014, i el va lliurar al Consistori, seguint la tradició dels últims anys.

La Quaresma segons el cardenal Carlos Amigo

L'arquebisbe emèrit de Sevilla pronuncia una conferència a la basílica de la Concepció

Eduard Brufau
Barcelona

Cada any la basílica de la Concepció de Barcelona convida per Quaresma conegudes personalitats eclesiàstiques perquè imparteixin una conferència. Enguany aquesta bonica església gòtica de l'Eixample ha comptat amb la presència del cardenal Carlos Amigo Vallejo, que el diumenge 23 de març va parlar sobre *El papa Francesc i l'ofici de ser cristià. Qüestions actuals i preocupacions de sempre*.

Davant d'uns oients expectants que omplien la nau de gom a gom el purpurat va proposar una visió vital i entusiasta de la Quaresma. Va descriure aquest temps litúrgic com un moment per viure la gràcia de la penitència, però una penitència joiosa, oberta a la vida: «Hem de pensar en el germà, no podem caure en el pessimisme ni amargar la vida als altres. Allunyem-nos de l'odi, l'enveja, la difamació i la crítica destructiva! Déu viu en cadascú de nosaltres, però el nostre ego ens enverina i ens pren la vida. Només el perdó, l'amistat i la confiança ens fan estar en pau.» El cardenal va insistir sobretot que el cristià ha de defugir l'actitud agra davant la vida. «Seria com empastifar de cendra els pans i peixos que Jesús dóna a la multitud, o com fer la traveta al paralític que Jesús acaba de guarir... El cristià ha de viure amb confiança i il·lusió!»

El cardenal Amigo va deixar clar que aquesta actitud vital només s'entén a la llum de Crist, a qui va definir com «l'aigua viva» en referència a l'evangeli d'aquell diumenge, el de la samaritana (Jn 4,5-42). «No es tracta de buscar Crist, sinó de deixar-nos trobar per Ell... i avui més que mai l'home contemporani no necessita un discurs moral, sinó una Persona viva.» El purpurat va indicar que en trobar-nos davant d'aquesta Persona, davant de Déu, el cristià es troba amb un misteri. Però aquest misteri no és pas una paret eixuta, sinó una cosa gran, admirable i plena de vida, perquè es tracta del misteri de l'amor: «Aquest amor ens ha de dur a sentir-ho tot com des del cor de Crist... i com canvien les coses, aleshores! Llavors és quan podem dir amb sant Pau "Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi."»

Corrupció i autosuficiència

L'arquebisbe emèrit de Sevilla va fer servir en tot moment un to exhortatiu i vehement, però alhora proper i paternal, amb el qual va saber encisar tots els oients. Aquest caràcter directe va ser especialment viu quan va parlar de la corrupció, i no només l'econòmica, sinó sobretot la moral i l'espiritual. Tal com també fa el papa Francesc, el cardenal Amigo va afirmar que el cristià es torna corrupte

Agusti Codinach



«No es tracta de buscar Crist, sinó de deixar-nos trobar per Ell»

quan deixa de ser el que és, quan només és cristià en aparença: «Llavors ens convertim en uns fantasmes, ens tornem buits. S'ha de notar que som cristians, sent fidels als dons rebuts, donant-nos als altres fins a donar la vida. Hem de perseverar en aquest amor mantingut constantment, com fa el pare del fill pròdig.»

El purpurat va esmentar el perill de caure fàcilment en l'autosuficiència, de creure que un mateix ho pot fer tot sol sense l'ajut dels altres ni de Déu. «El cristià autosuficient posa el propi jo en el centre» va afirmar, «fa només la pròpia voluntat, cosa que l'acaba destruint. Els cristians han d'esquivar aquest autocentrament, han de voler el que Déu vulgui i demanar-li què és el que vol.» Per concloure la conferència el cardenal Carlos Amigo va llançar un advertiment explícit als preveres perquè també es desprenguin de qualsevol egocentrisme: «Els fidels no són dels sacerdots, són de Déu.»

Monestir de Les Avellanes

L'enneagrama, un camí d'interioritat i transformació personal

Animador: Lluís Serra

25-27 d'abril de 2014

Sempre ensopeguem amb la mateixa pedra, repetim els mateixos errors... Per què? Ens en podem sortir? Tenim qualitats i talents personals. Els sabem aprofitar? L'enneagrama, un mapa de la personalitat, esdevé la clau per millorar la qualitat de vida, per desactivar els bloquejos que ens paralitzen. Sense obrir-se a la pròpia veritat és impossible. Un punt entre la psicologia i l'espiritualitat.

LLUÍS SERRA I LLANSANA

Doctor en Psicologia (URL), llicenciat en Teologia (PUG, Roma), llicenciat en Filosofia (UB). Director del Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat. Ha estat vinculat a la Universitat Ramon Llull de Barcelona, on ha exercit tasques directives i docents. Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, de l'ISCREB i de l'Espailúdic. La seva tesi doctoral sobre l'enneagrama és pionera internacional en el seu gènere. Ha cursat el programa SAT de Claudio Naranjo. Autor de, entre altres llibres, *El ennegrama de las pasiones* i *Códigos del despertar interior*. Soci d'honor de l'Associació Aeneagrama, afiliada a la IEA. Ha impartit cursos i conferències a Europa i Amèrica Llatina.

Lloc

Monestir de les Avellanes
Ctra. C-12, Qm. 181 • 25612 Os de Balaguer (Noguera, Lleida)
Telèfon: 973 438 006 - Fax: 973 438 038
a/e: avellanes@maristes.org
web: <http://www.monestirdelesavellanes.com>

Preu i com inscriure's (places limitades)

- Pensió + Activitat: 90 euros (iva inclòs) (taxa turística no inclosa, 0,50 euros persona i nit)
- Inscripció al telèfon 973 438 006 o bé a avellanes@maristes.es



Punt de vista

Quim Pons i Ribas, sj

Grup visites de Migra Studium

Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants

Una oportunitat perduda

El 15 de març passat, el Butlletí Oficial de l'Estat va publicar el *Real Decret 162/2014* pel qual s'aprova el reglament de funcionament i règim interior dels centres d'internament d'estrangers (CIE).

S'ha trigat més de quatre anys, des de la darrera reforma de la llei d'estrangeria de finals del 2009. Un temps massa llarg que mostra la manca de voluntat política per reglamentar l'estada en aquests centres d'internament. Davant la manca de reglamentació d'aquests centres, han estat les denúncies que s'han fet als Jutjats de control dels CIE, les que han facilitat una jurisprudència, que en molts casos, ha millorat les condicions de vida en aquests centres.

La primera cosa que sorprèn d'aquest Reglament és que es permeti l'ingrés als CIE de persones vulnerables: «menors, persones discapacitades, gent gran, dones embarassades, pares sols amb fills menors i persones que hagin patit tortura, violació o altres formes greus de violència psicològica, física o sexual» (art.1.4). No hauria de ser la seva vulnerabilitat una raó de protecció i no d'expulsió? El Reglament els reserva una «atenció especialitzada». Ens preguntem com podrà ser quan en la disposició addicional segona es diu: «L'aplicació d'aquest reglament no comportarà cap increment de la despesa pública ni suposarà cap increment de dotacions...»

Davant del fet que hi ha moltes persones que no haurien d'haver entrat mai a un CIE, l'aprovació d'aquest Reglament ha estat una ocasió perduda per regular els criteris d'ingrés en aquests centres. No hem d'oblidar que l'internament hauria de ser una mesura excepcional i la pràctica ens mostra tot el contrari, amb el cost humà que això suposa.

D'altra banda, es manté el caràcter policial d'aquests centres, no sols pel que fa a la seguretat, sinó també a la seva gestió. És preocupant que s'introdueixi la vigilància amb armes de foc a l'interior d'uns centres que no tenen caràcter penitenciari.

Aquest nou Reglament continua afirmant que les persones internades estan privades únicament del dret deambulatori, entenent que l'Estat esdevé el garant del compliment dels altres drets fonamentals. Però, les funcions atribuïdes als serveis socials no estan a l'alçada



de la importància d'aquests serveis a l'hora de detectar situacions de vulnerabilitat social i de protecció dels drets fonamentals d'aquestes persones.

Finalment, si bé el fet que hi hagi un Reglament és positiu, perquè es posa fi a moltes situacions d'arbitrarietat en la gestió d'aquests centres, creiem que ha estat una oportunitat perduda, perquè no s'han recollit moltes de les resolucions dels Jutjats de control dels CIE o de les recomanacions d'organitzacions socials que acompanyen el dia a dia de les persones internes.



Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral

de Barcelona

secretaria@catedralbcn.org

El sagrament de la Penitència

Tractàvem, en una catequesi d'adults, el significat de la confessió dels pecats. D'una banda, el sagrament de la Penitència com a realitat guaridora: com quan un malalt va al metge i li explica què li fa mal, amb el desig d'un remei. De l'altra, dir els pecats al confessor és una pregària a Crist. Una oració com la dels malalts de tota mena que suplicaven la guarició de les malalties al Senyor. Tantes vegades ho veiem a l'evangeli! I quan el sacerdot absol, és Crist qui absol.

Els malalts—ho explica l'evangeli—eren guarits pel Senyor. Així es mostrava la seva divinitat. La guarició física era el signe de la guarició espiritual que requeia damunt la fe dels suplicants. Que posava en evidència la misericòrdia divina. I que aportava l'alegria de la salut recobrada.

Una altra realitat sobre el sagrament de la Penitència és que Déu escolta sempre la nostra pregària. A la

contrició, Jesucrist hi respon amb el perdó dels pecats. En el sagrament de la Penitència, Déu ens perdona. Una mostra que la pregària sempre és escoltada. Quan supliquem el perdó, el Senyor l'atorga veritablement. Déu ha escoltat la nostra pregària. L'Església absol en nom de Crist.

El sagrament de la Penitència ens deixa admirats. Quin favor tan gran a través de l'Església! Crist esdevé el metge de la nostra ànima. I ens dona força per no caure en el pecat. El sagrament és un do. Un do al qual el penitent hi ha de respondre amb novetat de vida. Amb un canvi radical.

Els teòlegs primerencs de l'Església ja deien que, quan els pecats eren perdonats, era Crist qui els perdonava. Jesús actua a través del ministeri eclesial. Així ho ha volgut. És la manera més convenient. Necessitem els signes eficaços de la gràcia. Misteri d'Encarnació i de Pasqua.

A propòsit de...



P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Vézelay

La meua primera visita va ser casual. Anava de Lió a Bèlgica, i va aparèixer un rètol amb aquest nom. De seguida, vaig llegir les paraules *timpà* i *nàrtex* i vaig saber identificar l'abadia. Vam arribar al peu de la muntanya on hi havia un cartell que et convidava a deixar-hi el vehicle i anar-hi a peu. Així ho vam fer i ho he tornat a fer cada vegada.

La basílica de Sainte Marie Madeleine de Vézelay està situada a la Borgonya. I s'hi troben les relíquies de la «santa pecadora». Segons expliquen, per evitar la possibilitat de profanació pels sarraïns. Aquesta excusa era la justificació per posseir-les, davant de les raons dels de Saint Maximin, lloc on hi ha el sepulcre. Al marge dels seus valors arquitectònics, que els té, per entendre i compenetrar-s'hi, cal iniciar la visita per la cripta. El lloc central de la capelleta l'ocupa el Sagrari. Sempre hi he vist persones agenollades pregant. Darrere hi ha l'urna. Maria, la de Magdala, és signe de la dona pecadora, i qui no, al marge de la Verge mare de Jesús? En aquest aspecte tots ens hi assemblem. Però també ho és dels que estimen de veritat, i qui no ho vol saber fer? El silenci i el fervor és esglaiador i un hi prega amb facilitat.

N'esmento uns quants detalls. Sant Bernat de Claravall hi va predicar per indicació del Papa la Segona Croada davant d'un auditori enfervorit.

Per la seva situació geogràfica era un dels llocs d'inici del pelegrinatge a Compostel·la, dirigint-se cap al sud, i passant per Llemotges. Aquesta referència a Santiago encara perdura. Aquí, per primera vegada, vaig comprar un exemplar del Còdex Calixtí en francès. Hi ha un detall que m'agrada molt: de mida natural hi ha dues talles que representen un pelegrí i un rover-escolta, aquest amb el bastó de forqueta a la mà. Dues mostres d'espiritualitat moderna, malgrat que ara no se'n parla.

Més tard vaig saber que es recordava la llegenda de santa Eugènia i no vaig parar fins que vaig trobar on. S'explica que la jove va fugir del matrimoni preparat pels seus pares i, disfressada d'home, es va fer monjo. Va arribar a ser abat i va gaudir de qualitats remeieres. Una pacient se'n va enamorar tant que no la deixava tranquil·la, fins i tot el va arribar a denunciar, o denunciar-la, per pretesos abusos. Aleshores, ella es va desbotonar i li va ensenyar el pit. Amb aquest gest es va acabar l'atractiu. El meu interès era personal. Vaig començar el meu ministeri a Santa Eugènia de Berga i ara l'exerceixo, i suposo que serà el darrer lloc, a Santa Eugènia del Congost.

Si impressiona per la bellesa dels paisatges que s'hi contemplen, cal dir que se la considera la basílica monacal més bonica del món i que, per descomptat, la Unesco la va declarar Patrimoni de la Humanitat el 1979. Tot i així, el que més satisfà de Vézelay és la seva pregonesa espiritual. Només trobo parangó amb la de Santiago i Assís.

Va ser el primer lloc triat per sant Francesc per a la seva primera fundació en terres franceses. Avui dia hi perdura la dinàmica religiosa amb una comunitat monàstica de línia moderna i és un dels llocs predilectes del moviment catòlic dels escoltes d'Europa.



Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

La consulta: és inconstitucional?

Mariano Rajoy fa un flac favor a la Constitució espanyola. Afirmar que la consulta sol·licitada pel Parlament de Catalunya no se celebrarà perquè és «inconstitucional» demostra la falsedat d'aquest argument. Un referèndum consultiu o una consulta no vinculant no poden ser mai inconstitucionals. Els resultats potser entraran en conflicte amb aquest text legislatiu. Si és així, arriba el moment per determinar si se segueix el model vigent o s'accepta la proposta votada democràticament. Les interpretacions literals obliden que «la lletra mata» (2 Co 3,6). Cal magnanimitat política per viure els valors als quals la llei ha de servir. Suárez va demostrar en el seu temps molta més mà esquerra i habilitat. Qualsevol nova proposta de reforma constitucional, al principi, és inconstitucional. Si algú digués que l'home no ha de tenir prioritat en la línia successòria reial del mateix grau (art. 57.1), aniria contra la Constitució, però no seria discriminatori. En aquesta mateixa línia, es permetria que algun partit polític s'anomenés republicà, en contra de la Constitució que defensa la monarquia (Títol 2)? Per què es tolera? Hi ha acusacions arbitràries d'inconstitucionalitat. Una lectura atenta del text constitucional posa en evidència els incompliments flagrants que es produeixen. Quan a l'art. 3.3 s'afirma que les modalitats lingüístiques gaudiran d'«especial respecte i protecció» i es veu com el partit en el Govern lluita per destruir la unitat lingüística del català en contra d'acadèmics i lingüistes, i per eliminar l'anomenada immersió lingüística, què fer? Quan s'afirma que «tots els espanyols tenen dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat» (art. 47) i la realitat demostra el contrari, a qui apel·lem? Qui ha permès la bombolla immobiliària, que ha enriquit unes elits i ha promogut

«Sacralitzar la Constitució i incomplir-la quan convé és caure en la hipocresia i en la incoherència»

la corrupció? Algú es creu que els magistrats i jutges són independents i que només estan sotmesos a l'imperi de la llei (art. 117.1)? N'hi ha prou de veure com es nomenen els membres del Tribunal Constitucional i les pressions polítiques existents. Sacralitzar la Constitució i incomplir-la quan convé és caure en la hipocresia i en la incoherència. Una Constitució és important com a marc democràtic de convivència. L'actual va ser un pas endavant pel que fa a la situació anterior, però el clima de por i d'amenaça durant la seva redacció i la lectura restrictiva a partir del 23F, així com les mesures regressives que s'implanten, no auguren res de bo. Tal com s'esgrimeix actualment a la Constitució, se l'enfronta a la democràcia quan n'hauria de ser el resultat natural. Com en informàtica, cal fer un *reset*. Viure una dictadura era dolent, però aquells governants eren coherents amb ella. És pitjor viure en una democràcia falsa perquè, com afirma l'expressió llatina «*corruptio optimi pessima*», «la corrupció del millor és el pitjor». Ens trobem en aquest punt.



Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Nens necessitats de límits

Mai no havia valorat tant els límits normals que imposa l'educació als infants i adolescents com ara que veig els problemes que es deriven d'una manca de formació.

Fa uns dies vam viure una experiència valuosa a l'escola on col·laboro amb uns educadors que saben què és la marginació i que lluiten perquè els infants i els adolescents en surtin. Estan convençuts que molts d'aquests nois, que tenen al davant, estan mancats d'aquest tipus d'educació que posa límits amb amor per aconseguir que la persona tregui el millor del seu interior. Potser n'hi ha que sí que han rebut altres formes de repressió no gaire adequades, com pallisses o crits, però sense cap mena de reflexió

«La tutoria hauria de ser considerada patrimoni de la humanitat»

que els ajudi a canviar d'actitud. Això és el que es treballa molt cada matí a l'hora de «tutoria». El grup analitza i valora els fets que s'han produït el dia abans. Les conductes s'estudien amb detall i no només es valoren o puntuen de cara a premis o càstigs, sinó i sobretot, es fa el possible perquè els nois arribin a analitzar el perquè de les actuacions, de les actituds, de les arrels de la seva conducta. Aquell dia es valorava com havia anat un dia d'excursió. Es van dir moltes coses positives que els nois i els educadors van valorar en la seva mesura. Però també va arribar l'hora d'analitzar un fet que va fer patir uns quants nois: en una de les activitats, el grup dels més «poderosos» havia deixat fora dos o tres nois que es van sentir exclosos pels seus companys. L'estudi d'aquell fet va donar lloc a una sèrie interessantíssima de passions humanes, d'actituds de menyspreu dels uns envers els altres. Coses tan humanes que formen part de la societat en què vivim i que és bo tenir-les en compte per no caure en el perill de ser despotes i fer patir el proïsme. Els «exclosos» van parlar dels seus sentiments i de com havien reaccionat davant del fet i l'actitud dels seus companys. I aquests van reconèixer la seva manca d'humanitat, el seu estil prepotent envers els altres. Un fet que podia haver passat desapercbut pels educadors va donar pas a un dels diàlegs més intensos i més interessants i formatius. El resultat va ser molt millor del que tots esperàvem. L'ambient que es va crear en el grup, de bonhomia, de germanor i, fins i tot, d'alegria per part dels uns i dels altres va ser meravellós. I ho van confirmar les paraules, infantils però indicadores, de dos d'aquests xavals de 12 anys. «Com a conclusió —va dir un dels que havia estat exclòs— jo crec que la tutoria hauria de ser considerada patrimoni de la humanitat.» A això va afegir un company: «És que, la veritat, la tutoria és màgica, perquè ens converteix en persones millors; és... com una energia còsmica!»

Zoom

Eduard Brufau



La setmana passada quatre germans d'entre 3 i 12 anys van morir a l'incendi de casa seva al Vendrell. La família, amb pocs recursos, havia estat desnonada del pis però hi havia tornat perquè no tenien enlloc més on anar. La tragèdia posa de manifest la precarietat en què viuen moltes famílies al nostre país.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA (EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL 24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 775 -
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Des del monestir

Aigua, llum i vida

Ens trobem en l'última etapa del nostre camí quaresmal. L'Església, com a bona mare i excel·lent pedagoga, ens fa contemplar, per mitjà dels textos evangèlics de cada diumenge, diferents aspectes de la persona de Jesucrist, per tal d'ajudar-nos a refermar el nostre compromís com a creients, un compromís que renovarem en la gran Vetlla Pasqual.

El primer diumenge de Quaresma vam veure Jesús sacsejat per les nostres mateixes limitacions i febleses, de les quals va sortir vencedor amb la força de la Paraula. El segon diumenge el vam contemplar transfigurat, com un petit tast de la seva Resurrecció. Aquest any, els tres diumenges restants ens trobem amb tres personatges entra-

nyables de l'evangeli de Joan, que reflecteixen moltes de les nostres situacions i actituds: la dona samaritana, el cec de naixement i Llätzer.

En la samaritana hi veiem l'anhel profund de felicitat i el desig sincer de buscar Déu, l'únic que pot apagar la set que experimentem en el més íntim de nosaltres mateixos. L'aigua definitiva i veritable la trobem en la persona de Jesús: «Si sabessis què vol donar-te Déu...» En el cec de naixement hi podem veure reflectides les nostres pròpies tenebres i foscors, la nostra recerca d'una llum que pugui il·luminar tota la nostra existència. Jesús és aquesta llum que mai no s'apaga:

«Mentre sóc en el món, sóc la llum del món.» I, per últim, en la persona de Llätzer trobem el més profund desig del nostre cor: el desig de vida, d'una vida plena que només Jesucrist ens pot donar: «Jo sóc la resurrecció i la vida.» La nostra set, les nostres foscors i la manca de sentit que de vegades experimentem en la nostra vida només les podem satisfer si posem la nostra mirada en la persona de Jesucrist. En ell trobarem l'Aigua, la Llum i la Vida que sadoran tots els nostres anhels i les nostres inquietuds.

Tinguem-ho present en aquests dies que resten de la Quaresma per poder arribar així a celebrar amb joia esclatant la propera Pasqua.



Teresa Pujal
Clarissa de Reus

La sal de la terra

Acompanyar el dol

Totes les persones, ja des del naixement, patim dols per les pèrdues i gaudim d'alegries pels guanys al llarg de la nostra vida. A mesura que avancem en edat augmenta el nombre de persones estimades que ens deixen, el que representa el màxim dol per la major pèrdua, que ens ajuda a relativitzar altres pèrdues materials o de poder o de càrrecs o posicions socials, que podrien ofuscar-nos com si fossin essencials. (Jesús diu: per què us preocupeu pel demà, si no podeu allargar ni un hora la vostra vida? Viviu el present amb amor —seguint la Bona Nova— confiant amb Déu, que cuida els lliris del camp i els ocells del cel, i el demà se us donarà amb

escreix.)

És molt necessari saber conviure amb les pèrdues, integrar-les en la nostra vida, acollir-les i, no només evitar que ens anul·lin com a persona, sinó saber treure forces de flaqueza, bé del mal, sortir-ne millors persones, més fortes i sensibles, més humanes. Llegint els salms i els evangelis i meditant-los és un bon ajut.

En el món superficial d'avui, en el que tants estímuls externs ens bombardegen dificultant-nos tenir espais de silenci per capbussar-nos en el nostre interior, conèixer-nos millor, dialogar amb

nosaltres mateixos i aprofitar aquest doll d'aigua viva que tots tenim dins nostre, ajuntar-nos amb grups de persones que cerquen com nosaltres, compartir experiències de com fem el camí, de com se n'han sortit i se n'estan sortint altres persones expertes que ens poden il·luminar, consolar i ajudar, és un recurs o element que ens pot ser de molt ajut. Preguntant en les parròquies o bisbats us ajudaran i aconsellaran de com trobar aquests grups específics d'acompanyament al dol, per aquells als qui costa sortir-se'n sols o senten soledat. Així l'Església de casa nostra demostra ser més acollidora i sensible al sofriment de les persones.



Joan Viñas
Membre numerari de la Reial
Acadèmia de Medicina
de Catalunya

Mirada al món

Preparant el viatge del Sant Pare

Com sabeu, el Sant Pare Francesc ha programat un viatge a Terra Santa. Serà els dies 24-26 de maig d'aquest any. Aquest viatge apostòlic es farà en commemoració dels 50 anys del famós pelegrinatge de Pau VI a Israel i Palestina el mes de gener de l'any 1964. De totes les memòries i actuacions del Sant Pare en aquell memorable viatge, la més coneguda i més difosa va ser l'encontre i l'abraçada de Pau VI i del patriarca Atenàgores de Constantinoble (Istanbul) a la delegació vaticana de Jerusalem.

Va ser un moment històric de grandíssima importància. Va acabar una època i en va començar una altra en el camp de l'ecumenisme. Des de llavors les diverses esglésies cristianes s'han sentit més agermanades, més obertes, més respectuoses les unes de les altres. Un fet aparentment intranscendent va tenir un abast extraordinari. I és per recordar i reviuir aquell fet —avui podem dir aquell esdeveniment—, que el papa Francesc ha decidit de fer una visita a Terra

Santa. Aquí es trobarà amb l'actual patriarca ortodox de Constantinoble, Bartomeu I, que guia també la comunitat ortodoxa de Palestina. Francesc ha insistit que «al centre del pelegrinatge hi hagi un encontre amb el patriarca grecoortodox Bartomeu de Constantinoble... I això per tal de commemorar i renovar la tasca de la unitat expressada per Pau VI ara fa 50 anys a Jerusalem».

El programa és ja ben conegut. Us n'indicaré els moments principals:

Dia 24: trobada amb els reis Abdullah i Rània de Jordània i notables musulmans del regne haiximita. A mitja tarda, missa a l'estadi esportiu d'Amman. Després, visita al lloc del baptisme de Jesús, a la riba del riu Jordà, i trobada amb els refugiats i joves incapacitats.

Dia 25: Betlem, missa a les 11 h a la plaça de la Menjadora, dinar amb famílies palestines, visita al president de Palestina Abu Mazen i tot seguit al camp de refugiats d'Aida. Al vespre, partença

cap a Tel Aviv on saludarà el govern israelià. Tot seguit, a Jerusalem, visita privada amb el patriarca Bartomeu I a la Delegació apostòlica amb la firma d'una declaració conjunta. Després encontre ecumènic a la basílica del Sant Sepulcre.

Dia 26, el més complex: visita al muftí de Jerusalem sobre l'esplanada del Temple, visita al Mur de les Lamentacions, encontre amb els principals rabins i visita al museu de l'Holocaust. Encontre amb el president Shimon Peres i amb el primer ministre Benjamin Netanyahu, nova trobada amb el patriarca grecoortodox a la muntanya de les Oliveres, pregària a Getsemani amb els sacerdots i seminaristes i missa al Cenacle, el lloc on Jesús va instituir l'Eucaristia.

Viatge breu, intens, important, ple d'esperança i de promeses, perquè els problemes són greus i les necessitats urgents. Acompanyem el Sant Pare amb la nostra pregària i la nostra confiança. Segurament, com de costum, no deixarà de sorprendre'ns.



Joan Maria Vernet
Salesià des de
Jerusalem

El mòbil, metàfora espiritual

M'ha agradat molt l'article publicat a *Catalunya Cristiana* titulat *El mòbil com a metàfora espiritual* (número 1.799, pàg. 11). El meu amic Lluís Serra Llansana fa un bonic paral·lelisme de la cobertura i la bateria del mòbil amb la nostra vida espiritual.

La cobertura. L'autor es refereix a quina és la nostra relació amb Déu: vida de pregària, meditació de l'Evangeli, celebració de l'Eucaristia, recepció de sagraments, rès del Rosari i un sens fi de pràctiques cristianes que s'han practicat i es continuen practicant durant segles a l'Església.

La bateria. Comprendria l'altre aspecte evangèlic de les relacions amb els nostres germans: ajuda als pobres, visita als malalts i a la gent gran, tracte afectuós amb els que conviuen amb nosaltres, etc.

En el temps de Quaresma en què estem, aquest article ens pot servir per envigorir la nostra vida espiritual en la seva doble vessant: de relació amb Déu i amb els nostres germans, els homes i les dones dels nostres dies.

Gmà. JOSÉ PANIEGO RIVERO
Barcelona

Tot recordant Suárez

Adolfo Suárez va ser un dels actors decisius de la nostra transició. Un canvi que va ser pacífic i que va aconseguir forjar una Constitució en la qual ens sentim reconeguts la immensa majoria dels espanyols. Va ser audaç quan va legalitzar el Partit Comunista, que es convertiria en un dels seus aliats. Però també va ser realista. Va parlar amb tothom i va buscar el bé comú. No es va entendre

Ajuda a mares embarassades

Estic completament d'acord que per evitar un embaràs cal una bona educació sexual, però no és l'única cosa; també cal una educació moral. Tenir un fill és una responsabilitat i requereix la implicació del pare i de la mare. De vegades suposa un gran esforç afrontar un embaràs i l'avortament no és la solució. El col·lectiu de ginecologia, psiquiatria, salut pública, infermeres, llevadores i administració poden ajudar molt en casos de mares embarassades en situacions complicades.

NURIA ROURA FONTABA
Barcelona

amb la UCD, la coalició que ell mateix havia creat, la qual cosa va provocar que el seu final polític no fos gaire còmode. El primer president de la democràcia és un símbol d'aquest moment en el qual els espanyols vam saber reconèixer que és més el que ens uneix que no pas el que ens separa. Cosa que convé no oblidar. Que Déu premiï, segur que ho farà, el seu esforç i la bona voluntat que sempre va demostrar.

JOSÉ MORALES MARTÍN
Palafrugell

«Post mortem»

Em sembla molt just i molt alligonador el torrent compacte i càlid d'humanitat lliurada a l'entorn a la figura d'Adolfo Suárez amb motiu de la seva mort. És molt destacable la manifestació espontània d'unitat, respecte i afecte viscuts, però el que és trist és que s'hagi hagut de morir perquè molts li fessin cas. Encara recordo com el van destrossar en vida alguns dels presents a les exèquies. Els humans som així, ens adonem de les coses massa tard.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Humanista i historiador

Amb motiu de la felicitació natalenca a la família Graupera-Castellà, la senyora M. Teresa Castellà em va fer saber que el seu espòs, Enric Graupera, havia mort el 25 de març del 2013. Humanista i historiador, va col·laborar a *Catalunya Cristiana* amb comentaris sobre segells de correus de diferents països i temàtica religiosa. Era una informació molt ben rebuda que fins i tot alguns retallàvem i guardàvem. El funeral va tenir lloc a la basílica de Santa Maria, de Mataró. Descansi en pau.

EUGENI VALÈNCIA LEONARDO
Terrassa

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les quinze línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Amb bon humor



El Consultori



PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Mestres de Religió

Al nostre poble, fa la classe de Religió una noia que ha vingut de fora, però que viu al municipi. Els infants estan contents amb ella, però hi ha una cosa que em sorprèn: cap diumenge no la veiem a missa. Ho comentava amb altres mares i algunes diuen que ensenyar Religió al col·legi no té res a veure amb anar a missa els diumenges. Jo crec que sí. A vostè què li sembla?

Veig que vostè viu en un poble no gaire gran i amb una única parròquia, la qual cosa fa que les coses s'observin més de prop i és fàcil veure qui hi ha cada diumenge a la missa. Em diu que aquesta professora és de fora. No ha pensat vostè que potser els caps de setmana aquesta mestra se'n torna a casa seva amb la seva família i participa allà en l'Eucaristia dominical? És molt normal que els docents que passen la setmana en el lloc de treball vagin els dissabtes i diumenges a les seves poblacions d'origen per trobar-se amb els seus familiars. Feta aquesta consideració i anant al nucli de la seva pregunta, cal dir que vostè planteja una qüestió de fons molt important i actual. Un mestre o professor que ha rebut de l'Església la missió d'ensenyar la Religió a l'escola no pot procedir només com un funcionari, i empro el terme «funcionari» en el bon sentit de la paraula. No és una qüestió privada ni indiferent que un docent de Religió sigui o no sigui creient i practicant o que la seva manera de viure sigui coherent amb la fe o no en sigui. No vull entrar ara en la qüestió ja tractada més d'una vegada en aquesta columna sobre la identitat de la classe de Religió. Diguem, però, que no es tracta de simple «cultura religiosa» en un sentit asèptic, sinó que es tracta d'una veritable «evangelització de la intel·ligència i el cor», i així ho entén l'Església.

Recentment els nostres bisbes han elaborat unes orientacions pastorals que parlen del tema que tractem i sobre el que vostè consulta, i s'expressen molt explícitament: «Una de les garanties que un professor pot presentar davant del bisbe diocesà, al costat de la seva necessària preparació teològica i aptitud pedagògica, en oferir-se com a professor de Religió, és la seva vinculació i servei a la comunitat cristiana de referència.» I també es diu que «el professor de Religió que ensenya i anuncia la fe en nom de l'Església necessita el suport de la comunitat parroquial». I no aniria malament que aquesta professora, encara que vagi habitualment a les celebracions del seu lloc d'origen, participi alguna vegada en la comunitat parroquial on assisteixen els seus alumnes i els seus pares.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Gran èxit de la Joresco 2014

Moviment de Centres d'Esplai
Cristians Catalans

La Joresco, trobada de monitors d'esplai de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu, Terrassa i Vic, va aplegar prop de set-centes persones a la casa de la Conreria (Tiana) en un gran cap de setmana organitzat pel Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans de la Fundació Pere Tarrés.

Amb el lema «Fes(te) Gran (a) l'Esplai», els participants van arribar el dissabte 22 de març al matí guarnits amb pitets i molts d'ells disfressats de nens petits, amb bolquers, xumets... Tot i les inclemències meteorològiques, que van obligar a fer alguns canvis d'espai, el cap de setmana va transcórrer entre formació, jocs, diversió, re-encontres, rialles, música i un gran ambient d'esplai.

Mentre la majoria de monitors participaven d'un joc de benvinguda, els representants i responsables dels centres d'esplai de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu, Terrassa i Vic del MCECC van celebrar l'Assemblea General Extraordinària, on es



va aprovar l'informe econòmic del 2013 i el pressupost per a aquest 2014.

També s'hi va parlar de les properes activitats importants del MCECC com la TrocaJove, que tindrà lloc el 17 i 18 de maig a Manresa, o la Trobada d'Infants del MCECC, que se celebrarà el mes de novembre. Així mateix, es va aprovar la proposta

de calendari del curs 2014-2015. Seguidament, va tenir lloc l'acte d'inauguració de la Joresco, per al qual es va recrear amb humor i tendresa com és el primer dia d'esplai per a un nen o nena.

La tarda es va dividir entre més activitats i jocs a l'entorn del centre d'interès de la trobada. Alfons Cornella, fundador i director d'In-

fonomia i reconegut emprenedor, va impartir una xerrada. Cornella va recordar als joves que tenen el privilegi de viure en una societat on poden contribuir a canviar les coses i que tenen la responsabilitat que el futur sigui millor, sense oblidar, però, que el món que ve no serà fàcil i que han de lluitar per reduir les desigualtats socials i per una educació universal.

A la nit, després de les activitats de vetllada, va arribar un dels moments més esperats: el concert, que va anar a càrrec dels Old Star, un grup de versions que va fer ballar d'allò més els monitors i les monitores.

Diumenge va començar amb la part més formativa, amb vint-i-cinc tallers de tot tipus (música, dansa, dinàmiques, eines per treballar amb infants i famílies...) que van permetre als monitors continuar evolucionant en la seva tasca educativa. Després es va celebrar una dinàmica Eucaristia, oficiada per Carles Muñoz i Agustí Panyella. Així va arribar el dinar i un espectacle de cloenda va posar el punt final a un cap de setmana ben intens.

Setmana de la Solidaritat al Col·legi Maristes Montserrat

Esther Montoy

Del 17 al 21 de març, al Col·legi Maristes Montserrat de Lleida es va celebrar la Setmana de la Solidaritat. El lema d'aquest any, «Sembra esperança: canvia el món», convidava els alumnes a fer una mirada crítica al seu voltant i ser agents de canvi. Per això, durant



tota la setmana hi va haver xerrades de voluntaris que havien participat en els camps de treball de l'ONG SED, tallers i diferents activitats que van permetre als nens i joves prendre consciència de les desigualtats i injustícies que hi ha al món.

A més, es van realitzar diferents activitats de caire lúdic, com el dinar solidari, pintar el mural del lema al pati i l'acte de cloenda de la Setmana solidària, que aquest any girava entorn als drets dels infants. Aquestes activitats, que van afavorir la convivència entre alumnes, professors i pares, van omplir el pati de l'escola de jocs i bon ambient.

També van recollir diners per donar suport a dos dels projectes de l'ONG

SED. D'una banda, el dret a la educació a Mwanza (Tanzània). Es pretén crear una escola que garanteixi el dret a l'educació, amb els recursos necessaris perquè els alumnes puguin desenvolupar les seves capacitats i puguin ser, en un futur, agents de transformació social.

De l'altra, la formació en informàtica a Fischat (Paraguai). L'objectiu és capacitar els mestres en *software* i manteniment d'informàtica, indispensable per tancar l'esclatxa digital que pateixen les comunitats indígenes i millorar la qualitat educativa de les escoles.

La Setmana de la Solidaritat ha estat un bon pretext per fer viure d'una manera més intensa els valors de la justícia, la igualtat i la solidaritat.

Concurs de catequesi a la parròquia de Sant Ferran



Núria Lavilla

El 18 de març, coincidint amb els actes de celebració del 32è aniversari de la consagració del nou temple de Sant Ferran de Barcelona, es va celebrar un concurs de catequesi amb els nens i nenes que es preparen per a la Primera Comunió. Hi van participar Noa Aparicio, Anna Calle, Roger Font, Àngela García, Laia Pi, Ainhoa Roca, Neus Seguí i Eduard Tàpia.

Amb l'assistència del rector, Mn. Antoni Suriol, de catequistes i de nombroses famílies dels infants i de la comunitat, tots els alumnes de catequesi van demostrar un alt nivell de coneixements.

Felicitem la iniciativa de la parròquia de Sant Ferran, que, sens dubte, estimula els infants a valorar l'estudi del Catecisme i fer-ho amb il·lusió.

Paraula i vida

Jesucrist, centre de la fe

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona



El beat John Henry Newman, que fou cardenal de l'Església i un teòleg eminent, va escriure aquestes paraules: «El cristianisme és una persona, i no qualsevol persona sinó la persona de Jesucrist; el cristianisme és Crist.»

Per això, el temps de Quaresma és un temps ben propici per preguntar-nos: quin concepte tenim de Jesucrist? El coneixem de debò? Els homes ens hem fet diferents conceptes del Crist. Així, l'hem considerat com a fill de Déu o com el Messies promès o com un dels grans mestres de la moral humana o com un revolucionari del seu temps, etcètera.

La fe de l'Església ens invita a descobrir en Jesús de Natzaret el veritable Fill de Déu fet home. Així ho professem i així ho confessem els cristians, tot esforçant-nos a seguir el seu

camí amb amor i fidelitat. En l'exhortació del Sant Pare Francesc titulada *La joia de l'Evangelí* hi ha una clara insistència a posar Jesucrist en el centre de la vida cristiana i en el centre de la reforma de l'Església. Francesc ho fa dient: «Déu se'ns ha manifestat en Jesucrist. No em cansaré de repetir aquelles paraules de Benet XVI que ens porten al centre de l'Evangelí:

“Hom no comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea sinó pel trobament amb un esdeveniment, amb una Persona que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva”».

«Només gràcies a aquest trobament o retrobament amb l'amor de Déu —afegeix Francesc— que es converteix en feliç amiatat, som resca-

tats de la nostra consciència aïllada i de l'auto-referencialitat.» Aquest terme és molt freqüent en el pensament del papa Francesc, ja des dels temps en què era arquebisbe de Buenos Aires. Per a ell té aquest sentit: que l'Església no ha de ser el centre de si mateixa sinó que s'ha de descentrar per centrar-se en Jesucrist i evitar tota temptació de narcisisme i d'autocomplaença. L'Església existeix per donar Jesucrist, font de gràcia i de perdó per al món. Enmig de la creixent indiferència religiosa que hi ha avui en els nostres ambients, no manquen persones que cerquen la veritat, que tenen set de sentit, que tenen set de Déu, l'únic absolut. La salvació que ens porta Jesucrist és una salvació transcendent, que comença en aquesta vida i la fa més humana, però que té l'acompliment en l'eternitat.

Als quatre vents

No t'oblidis dels pobres

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat



Una de les poques revelacions de l'últim conclave la vam conèixer per boca del mateix papa Francesc. En la seva primera trobada amb els periodistes, uns sis mil, va explicar que, quan ja la seva elecció era segura, el cardenal emèrit brasiler Claudio Hummes, que era al seu costat, li va dir: «No t'oblidis dels pobres.»

Això mateix és el que Francesc ens diu a nosaltres de moltes maneres des que va assumir la tasca del Pontificat, fidel a una expressió seva que quedarà associada a la seva figura: «Com m'agradaria una Església pobra i per als pobres!»

En els comentaris que dedico a l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, vull referir-me a algunes idees que el Papa expressa sobre aquest tema.

Una d'elles és el lloc privilegiat que ocupen els

pobres en els plans de Déu: tot el camí de la nostra Redempció està protagonitzat per ells. Jesús neix en un pessebre, entre animals, com ho feien els fills dels més pobres; quan la Mare de Déu i sant Josep van a fer la seva ofrena al Temple, presenten dos colomins, que era el que feien els que no podien pagar un anyell; Josep era un artesà que treballava, no vivia de renda...

En un altre moment, el papa Francesc repara en la vida dels primers cristians, en l'escena en què Pau va a Jerusalem a veure Pere i els altres Apòstols per discernir «si corria o si havia correput en va» (cf. Ga 2,2). El criteri que li va ser donat va ser que no s'oblidés dels pobres.

Sortint al pas d'una visió reduccionista o política

d'aquests pensaments, el Papa assenyala que el nostre compromís en aquesta «opció preferencial pels pobres» no consisteix només en accions de promoció i assistència social, sinó, i sobretot, a escoltar les persones necessitades i considerar-les «com un amb si mateix», de manera que els pobres que viuen en una comunitat cristiana «se sentin com a casa». En aquest sentit, afegeix: «Vull expressar amb dolor que la pitjor discriminació que pateixen els pobres és la manca d'atenció espiritual.»

No es pot dir més clar: per als cristians, en la nostra vida personal o en la comunitat parroquial, els pobres no han de ser persones anònimes de les quals ens mantenim al marge, com deixant-les per impossibles. Hem de veure-hi Crist sofrent, marginat, sol i necessitat, que ha de ser acollit.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

AGUSTÍ CORTÉS ORDENA UN PREVERE I DOS DIAQUES A LA CATEDRAL DE SANT LLORENÇ

Pluja d'ordenacions a Sant Feliu

Samuel Gutiérrez
Sant Feliu de Llobregat

Una pluja fina, suau, va caure el diumenge 23 de març sobre l'Església de Sant Feliu de Llobregat. Pluja en forma de tres ordenacions ministerials —un sacerdot i dos diaques—, que han amarat espiritualment la terra d'un món assedegat de Déu encara que no en sigui conscient. «Aquest és el primer gran repte que afronteu —va manifestar Mons. Agustí Cortés en l'homília—: fer conscient el món de la set que ell mateix pateix.» I per això, va afegir el bisbe de Sant Feliu, «ens hem d'apropar a la humanitat assedegada». «No podem servir l'Església si no ens apropem a la humanitat, deixant-nos portar per aquella mateixa empatia que ha motivat l'encarnació.»

Les històries vocacionals de Sándor Benárik, Sergi Sicília i Pere Pujol són d'allò més diverses. Cadascú ha estat cridat al ministeri per camins ben diferents, però que conflueixen ara en un mateix compromís de servei i lliurament a l'Església i a la humanitat. El secret d'aquest lliurament, va revelar Mons. Cortés, es troba en l'amor gratuït de Jesucrist: «Demaneu als tres que participin d'aquest mateix amor. (...) No oblideu mai que hi aneu en nom de Crist, sou prolongació seva; participeu de la seva humanitat lliurada completament a Déu a través dels germans.»

Amb només 28 anys, el jove Sándor Benárik, d'origen serbi, va rebre de mans del bisbe el sagrat orde del presbiterat. «No tinc paraules per expressar la magnitud del do rebut —confessa—. És una gràcia que només pots experimentar quan t'entregues completament a Déu.» Sent que la seva principal missió serà ara anunciar, amb gestos i paraules, l'amor de Déu. I afegeix: «Sóc cridat a ser pastor per caminar al costat d'una comunitat que necessita avançar, eixamplar-se, arre-



lar més i més la seva fe...» Tot i venir d'una cultura diferent de la nostra, el Sándor a Catalunya, on viu des de fa set anys, es troba com a casa. Exerceix el seu ministeri a Sant Vicenç dels Horts, on esdevindrà ara vicari de la parròquia de Sant Vicenç Màrtir.

Juntament amb l'ordenació presbiteral de Sándor Benárik, en la mateixa celebració també van ser ordenats com

a diaques Sergi Sicília i Pere Pujol. El primer, camí del presbiterat; el segon, com a diaca permanent. Sergi, de 29 anys, és fill de Sant Just Desvern i enginyer en Telecomunicacions. Va ser precisament mentre estudiava a la universitat quan es va adonar que volia «alguna cosa més que estar ben situat al món». «Em vaig adonar —assegura— que tenia set d'un amor més gran, un amor per

sempre, un amor infinit.» Això el va empènyer a cercar aquest amor, però va ser finalment l'Amor, Jesucrist, qui el va trobar a ell. «La vocació al sacerdoci —explica— va ser sempre una lluita, perquè jo no volia ser sacerdot, fins que em vaig deixar vèncer per Aquell que sap millor que nosaltres mateixos el que pot donar plenitud a les nostres vides.» La pregària, el tracte amb la Mare de Déu, la confessió freqüent, la direcció espiritual, l'Eucaristia... van acabar d'aplanar el seu camí vocacional, així com l'amistat amb sacerdots lliurats i feliços. «Rebre ara el ministeri diaconal —conclou Mn. Sergi Sicília, actualment adscrit a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat— significa assumir una nova funció en el si de l'Església, una funció molt unida al servei, a imatge de Crist servent, amb la seguretat que és el mateix Crist qui actua en nosaltres per al bé de la seva Església.»

Als antípodes de la història vocacional del Sergi hi ha la de Pere Pujol, home casat i pare de tres precioses nenes d'entre 7 i 11 anys: la Sara, l'Anna i la Míriam. La seva crida al diaconat és una crida familiar, que assumeix juntament amb la seva dona, la Montserrat, i les seves filles. Tots cinc serveixen des de fa temps amb celebracions de la Paraula comunitats rurals de l'arxiprestat de Piera-Capellades. «El diaconat és un pas més de servei a l'Església —explica aquest fuster de poble compromès des de fa molts anys amb la parròquia de Piera— i, com a família, ens ajuda molt a viure la fe més plenament.» Mn. Pujol ha estat vinculat a la pastoral obrera i penitenciària, també en associacions del tercer i quart món. «La dimensió del servei la visc com una crida molt forta en la meua vida —acaba dient—, que ara el papa Francesc subratlla de manera particular. Em sento molt cridat a servir també a les perifèries.»

Dos nous diaques per a l'Església de Barcelona



Ramon Ripoll

S.G. / Barcelona

La triple ordenació de Sant Feliu de Llobregat va ser precedida el vespre anterior per la consagració de dos nous diaques de l'arquebisbat de Barcelona. Com és tradició al voltant de la festa de Sant Josep, la cerimònia va tenir lloc a la capella del Seminari Conciliar. El jove Santiago Cuquerella, vinculat a la parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús, i el més veterà Patrick R. Stref, vinculat a la Sagrada Família, van rebre l'ordenació diaconal de mans del cardenal Lluís Martínez Sistach. «Comencem ara una nova etapa —van reconèixer els nous diaques— al servei de l'Església i dels germans. Que la gràcia de Déu guiï el nostre ministeri. Ens agradaria aportar treball, pregària, fidelitat, caritat... però els fruits sempre són de Déu. Nosaltres només som cooperadors de la seva gràcia!»

Especialment curiosa és la història vocacional de Mn. Patrick R. Stref, de nacionalitat francesa i 56 anys. Després de doctorar-se en Física i treballar fins i tot als Estats Units en el món aeroespacial, va venir a treballar a Barcelona. La crida que ja havia sentit a Tolosa quan era infant va tornar a revifar durant un pelegrinatge a Lourdes i va decidir entrar al Seminari: «No trobo a faltar l'èxit professional ni els diners; ara sóc molt més feliç! El Senyor em crida a servir els germans. És el que vaig descobrir a Lourdes: dono molt poc i rebo moltíssim!»



VEN A LA CANONIZACIÓN DE LOS PAPAS JUAN XXIII Y JUAN PABLO II

desde

165€

por persona en camarote

VIAJE ESPECIAL A ROMA

- 4 días / 3 noches: del 25 al 28 de abril (de viernes a lunes)
- Salida desde Barcelona

EL PRECIO INCLUYE:

- Pasaje de ida y vuelta en el barco en camarote interior.
- Noche del sábado a bordo del barco en el puerto de Civitavecchia (Roma)
- Tasas

"No todos los días tenemos oportunidad de celebrar la eucaristía en un barco y ello nos ayudó a entrar simbólicamente en el Mar de galilea."

"La travesía en barco ha sido una transición perfecta para adaptar la mente y el corazón, vaciarlo de todo lo que dejábamos en España para llenarnos más plenamente de itinerario interior".

Inmaculada Molina
Secretaria del Departamento de Pastoral
Juvenil de la Conferencia Episcopal Española (CEE)



i 902 531 333
agencias de viajes

reservas@grimalditour.com

www.grimaldi-lines.com


GRIMALDI LINES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL 2)

TEMPS DE QUARESMA

(SALTERI: SETMANA 1)

ABRIL

6. DIUMENGE

Diumenge V de Quaresma, Morat.
Lectures: Ezequiel 37,12-14 / Salm 129 / Romans 8,8-11 / Joan 11,1-45
SANTORAL: Guillem, ab.; Marcel·lí, mr.; beat Miquel Rua, prev.; Sixt I, p. i mr.

7. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 13,1-9.15-17.19-30.33-62 / Salm 22 / Joan 8,1-11. Si es vol: *Sant Joan Baptista de La Salle* (ML), Blanc.
SANTORAL: Epifani, b.; Germà, monjo; beat Nokter de Sant Gal, monjo.

8. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 101 / Joan 8,21-30
SANTORAL: Joan d'Organyà, monjo; Macària, vg.

9. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 3,14-20.91-92.95 / Salm Daniel 3,52-56 / Joan 8,31-42
SANTORAL: Marcel, b.; Maria de Cleofàs.

10. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,51-59
SANTORAL: Dimes; Ezequiel, prof.; Terenci, mr.

11. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42
SANTORAL: Estanislau, b. i mr.; Isaac, monjo.

12. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Ezequiel 37,21-28 / Salm Jeremies 31,10-13 / Joan 11,45-56
SANTORAL: Damià, b.; Josep Moscati; Juli I, p.; Teresa de Jesús dels Andes, rel.; Vísia, vg. i mr.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / ruscamps@yahoo.es



Sortí el difunt: deslligueu-lo i deixeu que se'n vagi

Joan, amb la resurrecció de Llätzer (Jn 11,1-45), pretén que els seus lectors quan la comparin amb la de Jesús (20,1-18) notin la diferència abismal que va de l'una a l'altra. En la de Llätzer, després que Jesús el cridés: «¡Llätzer, vinga, surt a fora!», ens sorprèn dient que «va sortir el difunt, lligat de peus i mans amb benes i el seu rostre embolcallat amb un sudari», amb les senyes de la mort semblants a les d'una mòmia i amb el qualificatiu, «difunt», que reiterarà quan Jesús «anà a Betània, on hi havia Llätzer, el difunt, a qui Jesús ressuscità d'entre els morts» (12,1). Llätzer ja havia experimentat la corrupció quan «arribà Jesús a Betània i el trobà que portava en el sepulcre quatre dies»: «Li diu Marta, la germana del mort: "Senyor, ja fa pudor, és el quart dia."» Joan precisa que el sepulcre on el van posar: «era una cova i una llosa tenia posada al damunt». Per contrast, Jesús fou enterrat «en el jardí on hi havia un sepulcre nou» (19,41). Vol deixar ben clar que, si bé, gràcies al gest de Jesús, Llätzer va tornar a la vida, no va superar la seva condició mortal. Per això Jesús vol implicar-hi la comunitat: «Traieu la llosa... Deslligueu-lo i deixeu que se'n vagi.» Marta ha de deixar de banda les seves creences: «Sé que ressuscitarà en la resurrecció, el darrer dia» i donar la seva plena adhesió a Jesús: «Jo sóc la resurrecció que duu a la vida: el qui creu en mi, encara que mori, viurà.» Un nou contrast: en la resurrecció de Jesús, quan «Maria Magdalena va al sepulcre, contempla la llosa retirada del sepulcre» (20,1), mentre que Simó Pere, en entrar-hi, «contempla les benes de Ili plegades i el sudari amb què li havien embolcallat el cap... enrotllat en un lloc singular», el Temple (20,7). La resurrecció de Jesús no deixà traces: Maria «veié dos àngels vestits de blanc, asseguts on havia estat el cos de Jesús» (20,12). En Jesús ressuscitat s'ha palesat el projecte definitiu de Déu sobre la humanitat.

Lectures bíbliques

Diumenge V de Quaresma

Lectura primera

Ez 37,12-14

*Us infondré el meu esperit
i recobrareu la vida*

Lectura de la profecia d'Ezequiel:

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.»
Diu el Senyor Déu.

Salm responsorial

129

Des de l'abisme us crido, Senyor.
Escolteu el meu clam.
Estigueu atent, escolteu aquest clam que us suplica.

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

Si tinguéssiu en compte les culpes, qui es podria sostenir?
Però és molt vostre perdonar, i això ens infon respecte. **R.**

Confio en la paraula del Senyor.
La meva ànima hi confia.
Espera el Senyor la meva ànima, més que els sentinelles el matí. **R.**

Lectura segona

Rm 8,8-11

*L'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús
d'entre els morts, habita en vosaltres*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tinguéssiu l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

Vers abans de l'Evangeli

Jn 11,25a-26

*Jo sóc la resurrecció i la vida, diu el Senyor;
els qui creuen en mi, no moriran mai més.*

Evangeli

Jn 11,1-45

Jo sóc la resurrecció i la vida

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, [...] les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.»

Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.»

[...] Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. [...] Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu.» Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà.» Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.» Li diu Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus, això?» Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.»

[...] Jesús [...] es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» Li diuen: «Veni a veure-ho, Senyor». A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava.» Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hauria pogut fer que Llätzer no morís?» Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa.» Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort.» Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?» Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpiga la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat.» Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora.» I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.»

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

Quaresma sense penitència?

F. Xavier Parés Saltor

Delegat diocesà de Litúrgia d'Urgell
xpires@bisbaturgell.org



La festa més important que celebrem els cristians és la Pasqua. Des dels temps apostòlics l'Església ha celebrat la Pasqua setmanal (el diumenge), i des del segle II, el diumenge pasqual en el cicle anyal. Aquesta pasqua anyal és una festa mòbil, perquè segueix el calendari lunar. Se celebra el diumenge posterior a la primera lluna plena que segueix l'equinocci de primavera. Des de sempre l'Eucaristia ha estat el centre de la celebració pasqual. Molt aviat la comunitat cristiana va voler preparar la celebració pasqual dedicant un temps litúrgic penitencial anomenat Quaresma. La litúrgia quaresmal ens convida a la pregària, a la penitència i a la caritat. La Quaresma és molt més que les pràctiques de dejuni i l'abstinència. L'itinerari quaresmal apunta a la conversió de cada persona i es fonamenta pels tres elements esmentats. Una lectura purament normativa d'aquests tres elements no condueix enlloc. Convé descobrir que per damunt dels reglaments i orientacions hi ha un firmament de valors i, no es poden viure els valors de la pregària, l'austeritat i la solidaritat sense un procés de millorament i de conversió interiors. La Quaresma és una vella paraula per a una vella saviesa. Des que iniciàrem la Quaresma, va ressonar a les orelles dels cristians la paraula *conversió*: «Converteix-te i creu en l'Evangeli» ens digueren en la imposició de la cendra. És la proposta, utòpica i realista alhora, de la vella saviesa cristiana. La paraula conversió és la mateixa amb la qual Jesús va

començar la seva predicació: «Jesús anà a Galilea i anunciava la bona nova de Déu. Deia: s'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova» (Mc 1,15). La litúrgia quaresmal ens recorda tot això perquè els cristians entrem en la dinàmica penitencial i així convertim la nostra vida al Senyor. Avui la Quaresma ja no té gaire influència en els ambients socials del nostre poble, però sí que ha d'influir en els ambients de la comunitat cristiana. No volem una Quaresma negativa de prohibicions i culpabilitats. Cal que els cristians visquem la Quaresma en positiu, que vol dir millorant la nostra vida personal i de relació amb els altres i amb Déu. Això suposa lluita, sacrifici i a vegades penitència per a reparar el mal comès i recuperar una vida cristiana més sana, més autèntica i més alegre. El papa Francesc ens ajuda a renovar la vida cristiana en positiu. En el seu missatge quaresmal ens diu: «Que en el temps de Quaresma tota l'Església estigui disposada i sol·lícita a l'hora de testimoniar a tots els que viuen en la pobresa material, moral i espiritual, el missatge evangèlic que es resumeix en l'anunci de l'amor del Pare misericordiós, llest per abraçar en Crist cada persona. És bonic experimentar l'alegria d'entendre aquesta bona nova, de compartir el tresor que se'ns ha confiat, per consolar els cors afligits i donar esperança a tants germans i germanes sumits en la buidor.»

A més de l'ascesi personal, hauríem de finalitzar la Quaresma celebrant el sagrament de la penitència que és un sagrament de guarició. Cal guarir el nostre cor i la nostra ànima dels mals que podem tenir. El papa Francesc també diu: «El perdó no és una cosa que ens podem donar nosaltres mateixos. El perdó sempre es demana a l'altre, i en el cas de la penitència aquest altre és Jesús. El perdó no és fruit dels nostres esforços, és un regal, és un do de l'Esperit Sant que es fa present en la comunitat cristiana i renova els cors en l'amor de Déu i fa de tots els germans una sola cosa en Crist Jesús.» El sagrament de la penitència ens fa humils, i una vegada rebut el perdó ens sentim amb una consciència neta i alliberada. «Cada vegada que ens confessem, Déu ens abraça i fa festa.» Deixem-nos abraçar per Déu, Pare bo i misericordiós que ens estima i ens vol feliços. Som ja a més de la meitat de la Quaresma 2014. És el Καρπός «temps oportú» per fer camí cap a la Pasqua. El temps passa molt de pressa i la Quaresma, molt desapercebuda. No ens adonarem quan hurem arribat a Pasqua. Potser no hem tingut ni temps de pensar, de fer alguna penitència, de pregar una mica més, d'anar algun dia a missa... l'atabalament amb què vivim i la molta feina que tenim no ens permet aquest espai tranquil, de reflexió per pensar i poder viure la Quaresma i, potser arribarem a la Setmana Santa sense haver-nos preparat gens. Haurà estat una Quaresma sense penitència?

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau



Beat Lanuí

- ✓ Nascut a Normandia a mitjan segle XI
- ✓ Monjo cartoixà, dels primers seguidors de sant Bru
- ✓ Segon superior de l'orde
- ✓ Va morir cap a l'any 1116 a Calàbria
- ✓ Culte confirmat el 1893 per Lleó XIII



Aquest monjo del nord de França va entrar a la Gran Cartoixa poc després de ser fundada i es va guanyar la confiança de sant Bru. Per la seva profunda vida religiosa i capacitat d'organització, va acompanyar el sant fundador a Roma, on van rebre el suport explícit del Papa per obrir noves cartoixes. Acte seguit van viatjar cap al sud d'Itàlia, a la regió de Calàbria, on van fundar dos monestirs que aviat es van omplir de vocacions.

A la mort del fundador, l'any 1101, el beat Lanuí es va convertir en el nou superior de l'orde, però una part important dels monjos s'hi van mostrar obertament contraris. Lanuí, tanmateix, amb persuasió i suavitat va aconseguir ser acceptat a poc a poc per tots els seus germans cartoixans, fins i tot per aquells que se'l miraven amb recel. Ell va acabar de donar cos a l'obra començada per sant Bru, la va consolidar i va obrir noves comunitats, sobretot al sud d'Itàlia. Va morir envoltat dels seus germans en la més gran senzillesa.

Barcelona

Homenatge amb els «màxims honors»

La Fundació Joan Maragall celebra els seus 25 anys al Palau de la Generalitat

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Al saló Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, on tenen lloc els actes institucionals més emblemàtics que es fan al Palau, va tenir lloc el 27 de març passat l'acte central de la commemoració dels 25 anys de la Fundació Joan Maragall, entitat de l'arquebisbat de Barcelona destinada a establir ponts de diàleg entre el cristianisme i la cultura del país. El president de la Generalitat, Artur Mas, va agrair la tasca duta a terme per una entitat que es dedica a «pensar, dialogar i escoltar»: «El cristianisme i la cultura —va afirmar convençut— són pilars, nervi i saba de la nació catalana. Ha estat així des dels nostres orígens.»

El president de la Fundació Joan Maragall, Josep M. Carbonell, va repassar breument la història d'aquests 25 anys. I fins i tot n'ha revelat el secret del seu èxit: «La continuïtat, l'estabilitat i l'entesa d'un patronat amb un nucli fundacional que s'ha mantingut fins ara». Va destacar dues personalitats de referència: Antoni Matabosch, president des dels inicis i durant 22 anys; i Pere Lluís Font, vicepresident des dels inicis. Carbonell va assenyalar també que un dels trets característics de la FJM ha estat «el catolicisme conciliar que ha amarat el diàleg i la capacitat d'escolta, un estil i una doctrina que ha permès que la nostra reflexió fos lliure i que la nostra programació fos actualitzada i significativa». També va posar èmfasi en «l'eclesialitat de la Fundació; un sentit de pertinença a l'Església, que ens ha assegurat un sentit de comunitat, d'humilitat i d'exigència que ha marcat l'orientació de la nostra feina durant aquests anys.»

Al llarg de 25 anys, des de la seva creació, la FJM ha organitzat més de 800 actes i activitats, 14 Aules Joan Maragall, 103 Quaderns, 76 volums de la col·lecció Cristianisme i Cultura, 13 números de la nova etapa de la revista *Qüestions de Vida Cristiana*, 23 premis Joan Maragall i l'obra *Història del pensament cristià*. «Durant aquests 25 anys —va recordar Carbonell— la FJM ha estat també un espai de diàleg i de debat amb la cultura del país, des d'un catolicisme obert, conciliar, catalanista i capaç d'entendre amb una recepció positiva i crítica, la modernitat.» Tot i les fites aconseguides, la FJM afronta el futur amb optimisme:



Ramon Ripoll

«El cristianisme i la cultura són pilars, nervi i saba de la nació catalana. Ha estat així des dels nostres orígens»

«Ens queda un llarg camí per recórrer. En l'horitzó més immediat ens agradaria projectar amb més força les nostres activitats en el conjunt de la ciutat i del país. Voldríem també algun dia arribar a concretar el nostre bell somni del centre cultural cristià.»

Esperança cristiana

La ponència central de l'acte va anar a càrrec del Dr. David Jou, patró de la FJM. El físic i poeta va parlar sobre *Esperances davant incerteses. Tecnologia, humanisme i cristianisme en les crisis d'avui*. «L'esperança ens porta a pensar vers on anem —va indicar Jou—, que és encara més important que no pas d'on venim.»

El patró de la FJM va assenyalar que la tecnologia és «apassionant, però im-

posa un ritme accelerat i abassegador, i es presenta de vegades com a únic camí de futur». Avui, però, «el més prioritari —va recordar— es troba en la suma de voluntats, en la set de justícia i de sentit de la vida, més que no pas en el desenvolupament d'encara més mitjans tecnològics». La rapidesa dels canvis està produint un desarrelament de l'individu, que està perdent els valors humanístics i espirituals que l'han fet arribar on som ara. Davant d'aquesta constatació, el Dr. Jou fa una aposta per les humanitats, «una de les millors inversions que podem fer». I juntament amb l'esperança humanística, destaca el valor del cristianisme. Però no un cristianisme qualsevol: «L'esperança cristiana ha de ser mística i profètica, en el sentit d'assumir el pas de Déu en la història i de testimoniar llibertat d'esperit i claror d'esperança, en la construcció del que anomenem Regne de Déu.»

Com a conclusió, el físic i poeta sitgetà va voler aclarir que el tema presentat és tan sols un dels molts aspectes de reflexió que planteja el diàleg entre fe i cultura, que és la gran tasca oberta de la Fundació Joan Maragall: «Escoltar els neguits i examinar les novetats culturals i socials del món actual i fer que l'esperit cristià se n'impregni, hi dialogui i hi intervingui amb la naturalitat amical d'una llarga experiència d'humanitat.» «L'altura, la fascinació i la urgència de les perspectives que ofereix i de les esperances que suscita —va acabar dient— ens obliga als qui creiem a perseverar en l'intent de fer-ne viure la contribució amb vista a un món més just i confortable i que la plenitud de la dignitat humana, incrementada per la seva hipotètica transcendència, sigui un objectiu central, tot sabent, però, que l'esperança és un camí més que no pas una destinació.»

Tasca de cohesió social

La Fundació Joan Maragall va ser creada l'any 1989 pel cardenal Narcís

Jubany. Tant ell com els seus successors han vetllat amb cura per aquest espai de pensament i reflexió cristiana arrelat al país. En l'acte de reconeixement institucional a la Generalitat, el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va valorar molt positivament la missió desenvolupada per l'entitat al servei de la cultura i de l'evangelització: «Ha tingut sempre la vocació de pont, de mitjà de relació i d'intercanvi entre les dues ribes, entre el cristianisme i el món actual, especialment la cultura catalana, el món dels allunyats, dels no creients en la dimensió religiosa.» «El treball de la Fundació Joan Maragall —va reconèixer— ha enriquit el pensament de la nostra societat, sortint del pensament únic que tot ho uniformitza i que, per tant, empobreix.» I va afegir: «En una societat amb una cultura laïcista que pretén que les conviccions religioses quedin reduïdes a la consciència, al fur intern, la Fundació ha posat enmig de la convivència social el pensament cristià, de l'Església en el si de la nostra cultura. És també una interpel·lació enfront de la globalització i de la cultura massa tecnològica en detriment de l'humanisme.» «Gràcies, Fundació Joan Maragall, gràcies... —va acabar dient el cardenal— i endavant! Us necessitem!»

En la cloenda de l'acte, el president Artur Mas es va mostrar també orgullós de la tasca feta per la FJM i va agrair molt especialment el seu treball a favor de la cohesió social del país: «Valoro i agraeixo molt que les vostres publicacions i reflexions ajudin a la bona sintonia entre moviment en el país, cultura, cristianisme i Església. En aquesta sintonia, en aquest ritme acompassat entre el país que està en moviment i l'Església catalana, estic convençut que la Fundació Joan Maragall i moltes altres entitats hi estan ajudant d'una manera decisiva. Felicitats i moltes gràcies!»

Recés de Quaresma del Moviment de Professionals Catòlics

Redacció / Barcelona

«Feu això en memòria meva. Celebrar l'Eucaristia, compartir la vida.» Aquest és el tema del recés de Quaresma del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona. Tindrà lloc el pròxim 12 d'abril al Casal Bellesguard, en un ambient de silenci, amb temps personal, amb la celebració de l'eucaristia, fragments musicals i temps per a la pregària. El recés serà acompanyat per Mn. Sergi Gordo, consiliari del Moviment. Inscripcions a mpcb@professionals-cristians.cat.

Barcelona

Sentit homenatge pòstum al bisbe Pere Tena

La Facultat de Teologia celebra un acte en memòria de l'il·lustre liturgista

Eduard Brufau
Barcelona

El traspàs el 10 de febrer passat del bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, Mons. Pere Tena i Garriga, ha deixat òrfena bona part de l'Església catalana i espanyola. Aquesta és la certesa que es posava de manifest a l'acte en memòria seva que el 26 de març va organitzar la Facultat de Teologia de Catalunya, amb l'Aula Magna plena fins dalt de familiars, companys, amics i deixebles del reconegut liturgista.

Tots els assistents van ser obsequiats amb una reedició del número especial que el 1988 la revista *Phase* va publicar en homenatge al seu fundador, Pere Tena, llavors encara mossèn, quan aquest es va traslladar a Roma en haver estat nomenat sotssecretari de la Congregació per al Culte Diví. La portada la il·lustrava una fotografia del difunt bisbe emèrit en què apareix amb el somriure franc que el caracteritzava.

Persona excel·lent, sacerdot exemplar

Totes les intervencions que es van fer durant l'acte van ser unànimes a l'hora de descriure Mons. Pere Tena com una persona d'un tracte excel·lent, amable i proper i al mateix temps com un model de sacerdot, bisbe i liturgista. La intervenció de Jaume Fontbona, president del Centre de Pastoral Litúrgica, que va ser llegida en trobar-se ell absent, va posar èmfasi en la dimensió humana de l'homenatjat: «El bisbe Pere ha estat mestre i amic de tots els membres del CPL i dels consells de les revistes periòdiques del CPL. Ha estat sempre a punt per donar-te suport o consell quan se li ha demanat. No ha imposat mai el seu criteri, ha restat obert al diàleg i a la concòrdia.» Fontbona també va fer referència a la cultura de la cooperació pastoral —per la qual Mons. Tena entenia el reconeixement de la unitat del ministeri episcopal— i a la vivència profunda del misteri de l'Eucaristia. A la intervenció no hi podien faltar unes paraules de sincer agraïment: «Com a amic sempre ha estat a punt per servir l'altre, com un bon servent de l'Evangeli. (...) Bisbe Pere, ens has ajudat a estimar l'Església i la seva litúrgia i t'ho agraïm generosament.»

Jaume González Padrós, director de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, va recordar també en les seves paraules la personalitat del difunt bisbe emèrit: «En el bisbe Tena flotava sempre l'home, l'home cristià, evangèlic, el pastor i el deixeble a la vegada. Vet aquí perquè el seu tracte era sempre un moment de gràcia, era una experiència espiritual.» Pel que fa al llegat que ha deixat Mons. Tena

Agusti Codinach



com a liturgista, González Padrós el va definir en tres punts: testimoni mestre d'una litúrgia teològica; d'una litúrgia celebrada amb art espiritual; d'una litúrgia que configura interiorment una personalitat cristiana. Tornant finalment al vessant més humà, va explicar que amb el bisbe Tena «podies passar una estona conversant entre somriures divertits i reflexions serioses mentre preniem una tassa de xocolata (...) I en acomiadar-se et donava les gràcies per la teva companyia».

La ingent activitat de Mons. Pere Tena dins de les institucions acadèmiques va anar a càrrec d'Armand Puig, degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya. Puig va destacar que com a actor actiu en el naixement de la facultat «la gestió acadèmica del professor Dr. Pere Tena va ser en tot moment irreprotxable. Van ser anys de dificultat en la mesura que calia anar construint una nova realitat d'Església, que integrés persones i sensibilitats (...). El Dr. Tena va fer servir la seva prudència i el seu tacte, la seva *finezza* i les seves grans capacitats intel·lectuals, i també la seva decisió, per anar forjant el cos de professors i per cohesionar l'alumnat». El degà-president de la facultat va recordar igualment l'entusiasme que despertava entre els qui tenien la sort de tenir-lo com a mestre: «Els alumnes quedaven marcats pel rigor teològic del seu mestratge. Quantes vocacions acadèmiques no es deuen a la seva tasca docent que entusiasma-va l'alumnat i n'arrossegava alguns al camp litúrgic!» Armand Puig va acabar fent referència a la docència excel·lent del bisbe Tena: «Era un professor que es feia escoltar i que sempre va contribuir al bon nivell acadèmic de la Facultat. Qui no recorda els seus cursos sobre els sacraments

«Ha estat un home de fe, bo i humil, i un bon sacerdot de cap a peus»

de la iniciació cristiana, empeltats de Sagrada Escriptura, de teòlegs medievals, de *nouvelle théologie* i de la reforma litúrgica del Concili Vaticà III!»

Al servei de l'Església i del món

L'acte d'homenatge va concloure amb la intervenció del cardenal i arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, que va comptar durant anys amb Mons. Pere Tena com a fidel bisbe auxiliar. El purpurat —que va tenir unes paraules per al germà de l'insigne liturgista, Francesc Tena, que era present a l'acte— va elogiar la profunda humanitat del seu difunt bisbe auxiliar: «El Bisbe Pere Tena ha esmerçat la seva vida al servei de l'Església i del món. Ha estat sempre un home de fe, bo i humil, i un bon sacerdot de cap a peus, un bon pastor,

bon amic i company de sacerdots.» Així mateix el cardenal va esbossar un retrat excel·lent del caràcter de Mons. Tena: «El Dr. Pere Tena ha estat sempre un home lúcid i realista, entusiasta en totes aquelles coses que ha realitzat, alhora que pacient i fora de tot desànim, fins i tot en els moments més durs i difícils, com van ser els anys que van seguir al Concili Vaticà II, amb una forta crisi de les institucions i de les persones cristianes.» L'arquebisbe de Barcelona, com havien fet les intervencions anteriors, va subratllar la seva dedicació a la litúrgia de l'Església tot esmentant els seus articles setmanals en aquest setmanari: «Ha estat un mestre de la vida litúrgica, tant en els seus llibres com en els seus articles i col·laboracions en diversos mitjans. Cal destacar, en aquest sentit, les seves col·laboracions de temes litúrgics al setmanari *Catalunya Cristiana*, amb els quals ha fet un veritable mestratge espiritual.» El cardenal va acabar donant testimoni de la unitat de vida de Mons. Pere Tena: «Penso que el riquíssim contingut dels seus escrits litúrgics ens han ajudat i ens ajudaran a viure l'espiritualitat litúrgica i a gaudir de la seva bellesa i ens menaran a assolir l'*ars celebrandi* i l'*ars participandi*, ell que com a prevere i com a bisbe ho procurava en les celebracions que presidia.»



LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

petita gran residència.

Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran).

Places disponibles, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Barcelona

«Caldrà revisar la història de la Sagrada Família»

El P. Josep M. Blanquet demostra que Josep Manyanet en va ser l'inspirador

Carme Munté

Al llibre *L'origen de la Sagrada Família. Josep Manyanet, l'inspirador* (Editorial Claret), el pare Josep M. Blanquet, s.f., demostra amb fets que sant Josep Manyanet va ser l'inspirador de la Sagrada Família. A les portes ja de la culminació de les obres, que serà el 2026, és moment d'aclarir els orígens del temple. Serà presentat el dia 7 d'abril a les 19 h a la Sala Pere Casaldàliga (Roger de Llúria, 5) i es pot adquirir al carrer Entença, 301 - Tel. 934 394 305, i a les principals llibreries de la ciutat.

Aquest llibre descobreix amb fets el que fins ara s'havia dit de paraula: que Manyanet va ser l'inspirador de la Sagrada Família?

Efectivament, el llibre recull uns dos-cents objectes que van ser intercanviats entre sant Josep Manyanet i els senyors José María Bocabella, Teresa Puig, Manuel de Dalmases, Francisca Bocabella, José María Rodríguez, Antoni Gaudí, el bisbe Caixal, el canonge Antonio Estalella i mossèn Cinto Verdaguier. Aquests objectes són variadíssims, des de plats, tasses, i gots fins a ornaments litúrgics, sagraris, calzes, imatges, llibres, medalles, quadres, rellotges, mobles, reclinatoris i eines de fuster, etc. Tots ells van acompanyats d'un testimoni, manuscrit o escrit a màquina per un metge en la immediata postguerra, després d'haver escoltat i anotat l'explicació sàvia i prudent de l'avui beat Ramon Oromí durant els mesos que va estar refugiat a la casa del doctor, abans de ser detingut i assassinat l'abril del 1937. Els testimonis escrits revelen l'origen de l'amistat del sacerdot Manyanet amb el llibreter Bocabella i tota la seva família, que data de l'any 1865, les seves converses sobre un futur «temple nacional» i la conveniència de dedicar-lo a la Sagrada Família i no només a sant Josep.

Quines són les proves principals que vostè presenta?

Són les repetides afirmacions fetes



per tots els membres de les famílies Bocabella i Dalmases, el pare José María Rodríguez, l'arquitecte Antoni Gaudí i el canonge Estalella a favor de la paternitat de sant Josep Manyanet sobre el temple de la Sagrada Família. José M. Bocabella, precisament l'any de la col·locació de la primera pedra del temple, 1882, quan li va regalar el calze amb el qual havia celebrat la missa al solar del futur temple, li va dir: «Sense Vostè, Pare [Manyanet], res d'aquesta obra del futur temple, seria realitat.»

Antoni Gaudí, quan li van demanar per al futur Museu o Memorial del pare Manyanet un moble-escriptori que aquest havia fet per a l'arquitecte, va contestar: «Com no hauria de lliurar per al Memorial del gran i estimat P. Manyanet aquest moble, regal seu, si li dec l'obra més gran: la Sagrada Família?» I quan li van encomanar unes peces per a la capella del col·legi de Reus, les va dissenyar «per a major glòria de Déu i exponent de la meva

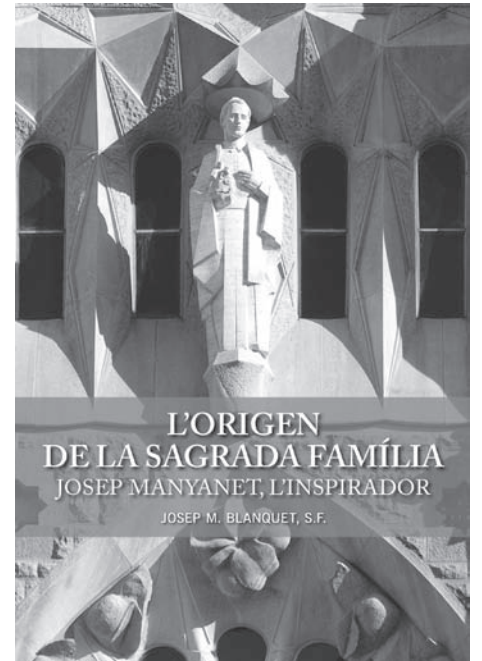
«Manyanet admirava la sensibilitat i la pietat de l'arquitecte, i Gaudí, la devoció de Manyanet a la Sagrada Família»

amistat amb vós, Rdv. Manyanet, que sou per a mi: conseller, suport, ajuda i inspiració constant en la meva obra de Barcelona, que us deu el germen natal.»

El canonge Estalella, quan li va regalar un quadre de la Mare de Déu amb el Nen, li va posar aquesta dedicatòria: «Que la Mare de Déu i el seu Fill el beneixin abundantment a V. i els seus fills, que confiem que en breu es facin càrrec de l'Obra del Temple Expiatori que tant desvetllament li deu ja des que el va concebre juntament amb el recordat Bocabella (ACS)».

Els fills de la Sagrada Família sempre han considerat el seu fundador com a inspirador del temple...

Efectivament. Comptem amb diferents cartes i referències del fundador que parlen de la seva proposta, interès i seguiment del temple, les afirmacions explícites de les primeres biografies, les declaracions dels testimonis del procés de canonització i el reconeixement de diferents autoritats eclesiàstiques i civils, però, a causa de la destrucció de l'arxiu general el 1936, no disposem de tota la correspondència passiva i altres documents del pare Manyanet. De fet, el beat Ramon Oromí, quan es refereix a les cartes i notes que esmenta de memòria, entre desembre del 1936



i gener del 1937, sempre afegeix que «es conserva», amb un interrogant, perquè en aquelles dates ja coneixia la desaparició total dels nostres arxius. Afortunadament, ell, que havia conegut el fundador i havia estat secretari general i arxiver de l'Institut durant llargs anys, tenia un coneixement precís de la documentació, de les persones i fets viscuts pel fundador, i ja feia anys que recollia i catalogava tots aquests objectes destinats al Memorial o Museu del pare Manyanet que s'organitzaria a la Casa Mare. Puc afirmar que en tots els testimonis que va dictar, no s'ha trobat cap error de dates o persones. I el ventall és molt ampli, perquè, a més dels referits al temple, n'hi ha molts altres que es refereixen a la família del sant, als seus mestres i als dos Instituts.

Quina va ser la relació entre Gaudí i Manyanet?

El pare Manyanet va conèixer Gaudí el novembre del 1883, quan es va fer càrrec de les obres del temple de la Sagrada Família. Va ser gràcies a Bocabella. I de seguida va néixer entre ells una amistat profunda. Manyanet admirava la sensibilitat i la pietat de l'arquitecte, i Gaudí la devoció de Manyanet a la Sagrada Família i l'obra social que realitzava amb l'educació dels infants i joves a les seves escoles i col·legis. De fet, ell va suggerir la fundació del col·legi Sant Pere Apòstol de Reus i li va procurar diferents objectes i utensilis escolars. Va fer el mateix, abans i després de la mort del sacerdot fundador, amb el col·legi Jesús, Maria i Josep de Sant Andreu de Palomar. Ell mateix va encarregar un bust de Crist per a la capella d'aquest col·legi.

Caldrà refer com es presenta la història del temple?

Jo crec que, si es llegeixen aquests testimonis sense prevenció i amb desitjos de conèixer la veritable trama del temple, convé revisar i refer-ne la història i corregir els esquemes històrics publicats o exposats. Cap dels tres protagonistes principals es destorben sinó que es complementen. Ells van conviure no només pacíficament sinó amb veritable goig humà i espiritual aquesta relació, es van respectar recíprocament i es van reconèixer cadascun en el seu rol. Es tracta d'aprofundir en aquesta nova aportació i no limitar-se al repetit per inèrcia, si és que som capaços de prescindir de prejudicis i partidismes poc eclesials.



**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Què és, què no és i com és l'Església



Joan E. Jarque i Jutglar
Fundador de
«Catalunya Cristiana»

De què es parla quan es parla de l'Església, del Vaticà, de la Cúria romana? Quina mena d'institució és aquesta de la qual s'està a l'aguait a l'espera de canvis, de novetats? Potser, abans d'especular sobre què farà o deixarà de fer, seria assenyat tenir en compte què diu ella mateixa que és o no és.

El papa Francesc des de les seves primeres paraules ja va advertir que, a banda del que farà o canviarà, volia deixar clar que l'Església no és una ONG. És una primera acotació del terreny, ni que sigui en negatiu. Benet XVI, poques hores abans de ser papa emèrit, quan anava a pujar a l'helicòpter cap a Castel Gandolfo, també es referí a la naturalesa de l'Església. Tot acomiadant-se digué: «No ho oblideu, l'Església és un ésser vivent.»

Són dues indicacions que, venint de qui vénen, no es poden menystenir si es vol parlar de canvis previsibles, o no, en l'Església. L'advertència del papa Francesc, pel seu caràcter negatiu, deixeu-me dir *apofàtic* en bona teologia —és a dir, què no és l'Església— pot sorprendre. Tanmateix és normal que l'Església reclami poder parlar d'aquesta manera *apofàtica* d'ella mateixa. Si se li pregunta... «Tu, qui ets?» dient què no és es farà comprendre millor. Benet XVI, recordant que l'Església és un ésser vivent, ja suggereix que a l'Església no li és fàcil respondre si se li pregunta: «I tu, qui dius que ets?»

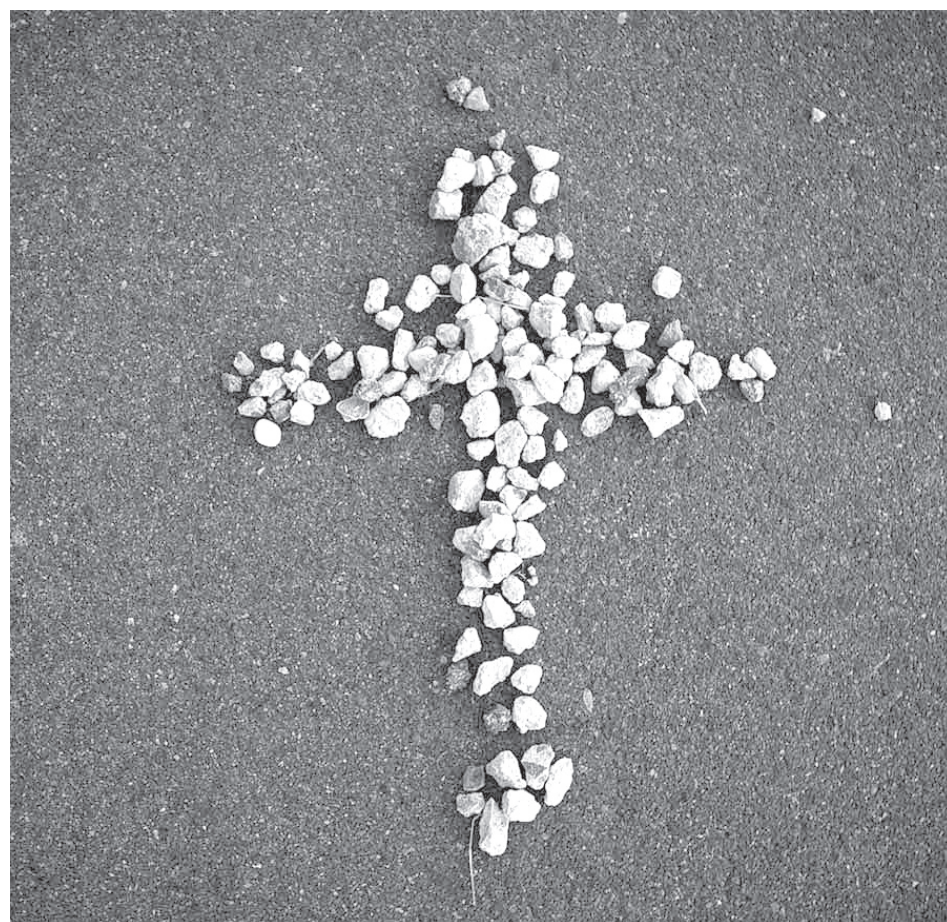
Un ésser vivent, preguntat sobre qui és, pot dir el seu nom, és a dir com l'anomenen, però no pot dir gaire més de si mateix, no pot donar raó de perquè és, de com és... si més no, perquè l'ésser no se l'ha donat a si mateix, l'ha rebut. Aquesta és precisament la característica essencial de tot ésser viu. Després de Pasteur (*omne vivum ex ovo*), ho sabem prou: la generació espontània no existeix. Tot allò que és viu, ho és perquè ha rebut l'existència d'un altre.

Doncs bé, aquest és precisament el cas de l'Església si li fem cas quan

diu que ella és un ésser viu. És a dir, que no es considera com qualsevol associació humana que existeix perquè així ho han decidit els membres que la componen. Ella se sap fundada per Jesucrist. Òbviament, aquest punt demana ser desenvolupat, aprofundit, ja ho farem. Però primer vegem què pot donar de si l'aproximació *apofàtica* ja encetada pel papa Francesc, ja que ofereix perspectives interessants.

Per començar, dient que l'Església no és una ONG s'afirma, és clar, que no li pertoca aportar un remei més a les mil situacions d'injustícia, de fam, de malaltia... que sofreix avui la humanitat; és a dir, no pot limitar-se a fer el que fan centenars d'organitzacions benemèrites. Tot amb tot, seria deshonest negar o menystenir que, des de fa segles, i avui també, l'Església, «que no és una ONG», es preocupa i fa el que pot pel bé de la humanitat. No es tracta de fer aquí balanços comparatius, deixem només dit que la seva aportació en aquest terreny és considerable. Potser, doncs, es tracta no tant del que fa aquesta no-ONG, sinó de com i per què ho fa. Heus ací un altre tema a desenvolupar.

L'Església tampoc no és una mena d'Acadèmia universal de la religió i de la moral com certes expectatives es diria que ho pensen. D'acord que ho pot semblar, però no ho és. L'Església proposa a tothom el que ella té per cert i creïble, els valors i les conductes que ella considera que és bo adoptar, però no els imposa a ningú; i, certament, no adaptarà, ni rebaixarà els seus principis per atreure més adeptes. En això rau probablement que a l'Església li facin poc efecte les «recomanacions» ben intencionades de canviar això o allò perquè «...les esglésies estan cada dia més buides». És interessant el què va dir, sobre això, un cèlebre convertit —desconegut com a tal— Jean Cocteau: «Quan l'Església vol atreure acaba fent el ridícul.»



«L'Església no és una ONG, tampoc una Acadèmia universal de la religió i de la moral, sinó l'aplec dels cridats al seguiment de Jesucrist»

I és que, com repetia Charles Journet, l'autor entre altres obres de *L'Église du Verbe incarné*, «la frontera entre els bons i els dolents, del bé i del mal,

no passa pas pel llindar de la porta de l'Església, passa pel cor de l'home». Això vol dir, no gensmenys, que l'Església no és, ni es considera ser, l'aplec dels bons i que els altres són els dolents. Ella sap que hi ha bons i dolents tant a dins com a fora de l'Església. I si s'insisteix preguntant-li, dirà que ella és l'aplec dels que han estat cridats —cadascú sap com— al seguiment de Jesucrist i hi han respost que sí lliurement —només cadascú pot dir com i fins on. I a aquests sí que els proposarà que, més enllà de ser «bones persones», s'esforcin a ser «bons cristians». Ser «bona persona» és un deure universal i ineludible; «ser o no ser cristià» és providencial i només se'n pot ser lliurement.

Les Comunitats de Vida Cristiana celebren 450 anys

Redacció / Barcelona

Recentment ha tingut lloc al Casal Lloia de Barcelona una trobada per celebrar els 450 anys d'existència de les Comunitats de Vida Cristiana (CVX) formades per cristians laics d'arreu del món i promogudes per fomentar el carisma de sant Ignasi de Loiola, fundador de la Companyia de Jesús.

Catalunya, amb sis comunitats actives i més de 500 integrants, treballen «camps de missió» com la família, la globalització i pobresa, l'ecologia i l'atenció als joves. Pel futur d'aquestes comunitats, es considera clau «servir a les fronteres» i fomentar un «esperit de col·laboració» amb la resta de comunitats repartides arreu del món.

A la trobada es van aplegar uns 70 membres de 5 comunitats locals de la CVX-Comunitat de Vida Cristiana a Catalunya: Berchmans, Clot, Fòrum, La



Vinya-Galilea i Sagrada Família; tenint molt present, també, la comunitat Xavier, amb seu a Lleida, malgrat que no hi va poder assistir.

El recés, organitzat pel Consell de la

CVX a Catalunya amb la col·laboració de membres de diferents comunitats, va comptar amb la presència del president de la CVX a Espanya (CVX-E), Alfonso Salgado, i del jesuïta Josep

Baquer, assistent de la comunitat de Sagrada Família.

Alfonso va fer una presentació de la pròxima Assemblea de CVX-E que tindrà lloc aquest agost a Salamanca en el marc que ens va deixar la darrera Assemblea Mundial de CVX, celebrada l'estiu de 2013 al Líban, concretament a la ciutat de Beirut.

D'aquesta Assemblea Mundial, amb el lema «De les nostres arrels fins a les fronteres», a la qual ell va assistir, ens va explicar, des de la seva vivència personal enmig de tanta diversitat cultural, la temàtica tractada al voltant de tres eixos: l'agraïment per la història de CVX; l'aprofundiment en la condició de Cos Apostòlic Laic a la llum del Concili Vaticà II, i les fronteres o camps de missió que interpenetren avui en dia: família, globalització i pobresa, ecologia i joves.

Jaime Vándor, humanisme incansable

Jaume Castro

Responsable de Sant'Egidio

La vida de Jaime Vándor (1933-2014) va quedar marcada de petit per la persecució jueva del nazisme a Hongria. En paral·lel a la gran història d'Europa tenia lloc la seva petita gran història: un itinerari de dolor i supervivència al costat del seu germà i la seva mare. A Budapest van viure l'espiral de violència que va engolir la vida de milions de persones a la guerra i la Shoah. Aquella experiència duríssima va suscitar en ell un sentiment de deute pels qui van patir i d'agraïment per la seva vida i la d'Àngel Briz o Giorgio Perlasca que els van ajudar a sortir d'aquell infern. (*Al filo del Holocausto. Diálogos con un superviviente*, Ed. Viena, 2013).

Com a pensador i home lúcid Jaime Vándor no va respondre ni amb l'agressivitat ni amb el silenci, sinó que va desenvolupar una relfexió clarivident sobre la fragilitat humana, l'existència del mal i l'obscuritat de l'odi. Carlos Duarte, el qual el va animar a publicar els seus poemes, subratlla: «Ha construït la seva existència no pas des de la rancúnia o l'anhel de venjança, sinó des d'un humanisme indefallent, que s'arrela en l'esperança i en la fe, en la força generosa que batega sempre, de vegades massa callada, dins el nostre cor.»

Jaime Vándor va ser professor de filologia i literatura hebrea a la Uni-



Agustí Codinach

versitat de Barcelona. Respectat i admirat pel seu tracte personal, cultura i claredat expositiva. Va impartir innumbrables conferències com a testimoni, assajos sobre el món jueu i reflexions sobre l'holocaust. La seva incansable reivindicació de la solidaritat i la memòria, la seva sensibilitat cultural i la seva voluntat de construir llaços d'amistat en diferents ambients es va plasmar participant en la vida cultural de Barcelona, com

«En paral·lel a la gran història d'Europa tenia lloc la seva petita gran història: un itinerari de dolor i supervivència al costat del seu germà i la seva mare»

a canceller del Consolat d'Israel o fundant institucions com l'Entesa Judeocristiana de Catalunya.

A més d'un gran llegat intel·lectual, Jaime Vándor ens deixa la seva gran humanitat. Es feia estimar, escoltava i feia goig sentir-lo, interessat i curiós sabia entrar respectuosament en l'horitzó de l'altre. La seva mirada penetrant i picant transmetia pau i bondat. Creia en l'home i el va reconèixer sempre fràgil, vulnerable al mal i necessitat d'amistat i d'afecte. Amb aquesta convicció i confiança va afrontar amb noblesa, amb la discreció i modèstia de sempre, els seus últims mesos de vida a casa seva amb l'afecte de la seva esposa i fills, amb la companyia dels amics i familiars i la sensibilitat de dos cuidadors llatinoamericans, a qui admirava i agraià.

Des del seu llit, amb els pocs llibres que li quedaven a l'abast, amb el telèfon connectat, amb les visites que esperava va continuar lluitant perquè no es perdés ni una paraula de la memòria d'una trajectòria commovedora, ni l'exemplaritat de la seva visió ètica del món.

Jaime Vándor ens continua inspirant per seguir lluitant. Qui recollirà les tovalles de la seva memòria i humanitat? En aquest temps de crisi és més necessària que mai! Gràcies, Jaime, per la teva amistat.

En record d'Ángeles Galino Carrillo

M. Dolores Cesari

Institució Teresiana

El dia 8 de març passat, ens deixà Ángeles Galino Carrillo. La seva llarga vida fou molt fecunda en àmbits diversos. Una dona que ha fet història en el segle XX en el món de la Universitat espanyola: primera catedràtica d'Història de l'Educació, per oposició, durant molts anys a la Universitat Complutense (1953-1983). La seva concepció profundament humanista, primera investigadora en la Història de la Pedagogia, va marcar un moment d'inici de publicacions i d'estudis contrastats. Ha deixat una empremta profunda en moltes generacions d'educadors, investigadors i persones sensibles i compromeses en la societat i la cultura del seu temps.

Directora general d'*Enseñanza Media y Profesional* i d'*Ordenación Educativa* de l'Estat espanyol (1969-1974), Ángeles Galino ha estat reconeguda per milers de persones, i la seva persona ha estat valorada des del món de la Universitat i l'Educació.

Però Ángeles Galino destacà molt especialment en el camp de la seva opció personal i el seu compromís laïcal dins la Institució Teresiana. Universitària a Madrid, va conèixer i



«Llicenciada i doctora en Història de l'Educació, fou un membre de l'Obra de Poveda molt significatiu i des del carisma d'aquesta institució»

tractar personalment sant Pere Poveda, amb qui col·laborà en la formació d'estudiants. Llicenciada i doctora en Història de l'Educació, fou un membre de l'Obra de Poveda molt significatiu i des del carisma d'aquesta institució: fe i ciència. Obrí un ampli camí vers el tema de la formació de la dona i en el reconeixement de la seva dignitat. Directora general de la institució Teresiana (1977- 1983), va impulsar-la en els països on està estesa.

Pels qui l'hem tractada i hem estat alumnes seus, ens cal reflectir que la seva rica personalitat deixava sempre notes d'alegria, profunditat de pensament, acollida afectuosa, senzillesa de tracte, amb suavitat i fermesa alhora... i sobretot una vivència de fe, a l'estil de Teresa d'Àvila: oració i activitat eclesial. Humana i divina, com es diu d'ella. Animadora nata, humilitat aconseguida. Formació i dons naturals de Déu esplèndids. En aquesta hora del laïcat en l'Església, Ángeles Galino ens obre un camí fecund per a homes i dones d'avui. La seva mort, el dia de la dona treballadora, 8 de març, va assenyalar, de manera significativa, una profunda trajectòria en l'àmbit eclesial, cultural i social per a les dones que fan de la seva vida i professió un servei per als altres.

Els ancians volen quedar-se a casa

La Comunitat de Sant'Egidio acaba de presentar la tercera edició de la guia «Com quedar-se a casa quan s'és ancià»

Montserrat Vilaseca

Els ancians volen quedar-se a casa. És una voluntat que en els darrers deu anys ha augmentat un 10%, fins arribar al 86% dels ancians. Al 2002 la Comunitat de Sant'Egidio a Roma va donar a conèixer la *Carta de Maria*. Les seves paraules se les han fet seves milers d'ancians d'arreu del món: «Ajudeu-me a mi i a tots els ancians a quedar-nos a casa i a morir entre les nostres coses. Potser viuré més; segurament viuré millor.»

Amb motiu de la presentació de la guia *Com quedar-se a casa quan s'és ancià. Barcelona-2014*, nombrosos ancians van poder expressar aquest desig. Però no sempre es fàcil fer-lo realitat. Molts ancians, a mesura que passen els anys, es queden sols i la vida es complica. A Barcelona un de cada quatre ancians viu sol i la proporció augmenta amb l'edat. L'any 2021, d'aquí a set anys, es preveu que la població total no creixi significativament o fins i tot baixi. En canvi, creixerà un 2% la població anciana. Més encara, augmentarà la proporció de persones de 85 anys o més que passarà del 3% actual al 14%.

La vida s'allarga i és una gran conquesta. L'esperança de vida en néixer a Barcelona és de 83 anys de mitjana i les perspectives indiquen que anirà creixent. Però aquesta bona notícia porta associada una contradicció. A mesura que l'edat avança, els ancians reben un missatge subliminal on els indica que no són útils, queden isolats. És el que el papa Francesc ha anomenat: «La cultura dels descartats.»

Voluntat personal

Viure sol vol dir quedar exposat a inconvenients molt pesants i concrets de la vida quotidiana. Amb l'edat augmenta la feblesa, sacsegen les malalties, arriba la confusió i la no-autosuficiència, i a vegades arriba d'una manera sobtada. Les dificultats són una evidència, però no és veritat que una persona que viu sola en una casa estigui aïllada si continua tenint relacions amb els parents, els veïns, els amics...

Es difícil reorganitzar la vida fent front a les noves necessitats d'assistència, tant per qui està malament com per qui en té cura. És difícil saber a qui cal adreçar-se, quins ajuts es poden demanar, quins serveis hi ha. Sovint les dificultats objectives i la solitud davant dels problemes de reorganització de la vida familiar porten a pensar que l'única solució raonable és l'ingrés en una residència. Però la institucionalització moltes vegades no té en compte la voluntat de la persona de quedar-se a casa seva, entre les seves coses i els seus records. I per altra banda, la nostra vida s'orienta sobretot gràcies a les persones que



tenim al costat i els ancians viuen, es curen i reaccionen millor a la malaltia si poden quedar-se a casa seva.

Com quedar-se a casa quan s'és ancià es va publicar per primera vegada a Roma a l'any 2003 i ara a Barcelona se n'ha presentat la tercera edició. És un regal gratuït adreçat a tots els ancians de la ciutat, a les seves famílies i als professionals del sector. Vol ajudar els ancians i els seus familiars perquè trobin els camins i els ajuts per continuar vivint a casa.

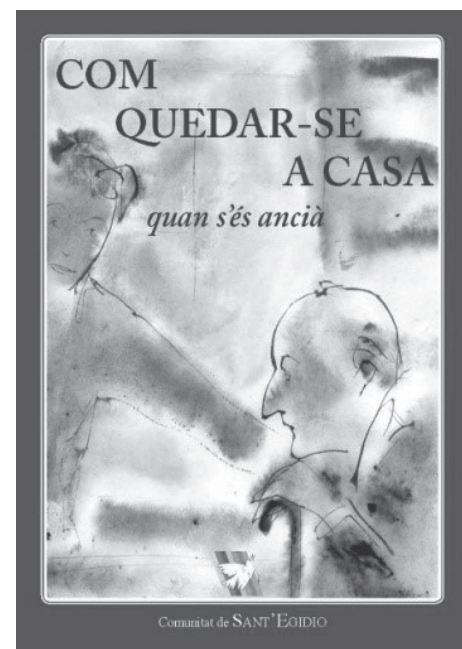
Realitat de vida

Ser ancià és bonic, però sobretot és ser dipositar d'una realitat que ens toca a tots: la debilitat. Podríem dir que a la nostra societat encara cal donar plena ciutadania a la debilitat i a la fragilitat. Ajudar els ancians a quedar-se a casa es també una manera d'aprendre a conviure amb aquesta realitat de la vida, una possibilitat perquè els ancians visquin millor, i d'educar i comunicar aquesta cultura als nostres fills.

Barcelona compta amb diferents serveis que permeten als ancians quedar-se a casa, però encara no són suficients. Per ajudar a viure les persones a casa, cal fer créixer el servei d'atenció domiciliària. En deu anys hem vist com aquest servei passava a Barcelona de l'1,6% al 5,04% actual. Però encara estem lluny de la mitjana europea, que se situa en un 12%. L'assistència domiciliària és un servei fonamental, no l'únic, que permet que les persones grans que ho desitgin es puguin quedar a casa seva. La convivència entre ancians i estrangers o joves és una bonica alternativa per mantenir-los a casa.

Cal construir una nova cultura de la convivència per ajudar als ancians a quedar-se a casa. Les nostres societats són velles; no perquè tinguin molts

ancians, sinó perquè no saben canviar. Canviar la cultura sobre els ancians és la premissa per posar a disposició del teixit social una riquesa incalculable,



veritable esperança per al futur.

Per això els ancians volen estar a casa, per no perdre el pols del futur, per respondre als grans desafiaments que la nostra societat té plantejats. Amb els ancians a casa, els tindrem més a prop, viuran millor, ens ajudaran a construir noves xarxes de solidaritat —sobretot amb els estrangers—, comunicaran als nostres joves una cultura més humana perquè ens ensenyaran a afrontar la debilitat.

~~No~~ puc curar-me la malaltia dels ulls ~~perquè no tinc recursos~~

Si pateixes algun problema ocular greu i tens dificultats per accedir al tractament, a l'IMO te'l podem oferir sense cost.

Contacta amb nosaltres
93 418 47 69
www.operacionvision.es

OPERACIÓ VISIÓ
Programa de cirurgia oftalmològica solidària

També pots tramitar la teva sol·licitud contactant amb qualsevol delegació de Càritas Diocesana:
BARCELONA 933 446 900 / TARRAGONA 877 449 866 / GIRONA 972 204 980 / LLEIDA 973 283 081 / VIC 938 860 483 / SOLSONA 973 532 879 / TORTOSA 977 441 143 / URGELL 973 350 054 / SANT FELIU LL. 936 322 746 / TERRASSA 937 808 788

IMO
institut de
microcirurgia
ocular

FUNDACIÓ | IMO

Càritas
Catalunya

«La Passió de Reus», molt més que un espectacle

L'objectiu és transmetre el missatge de l'Evangeli de forma renovada i joiosa

Josep M. Llop

Director de «La Passió de Reus»

Dins de la història de l'escena catalana, al llarg del temps i de manera molt significativa, podem dir que la Passió de Jesucrist ha estat i és una peça bàsica i fonamental de la nostra identitat. S'ha mantingut durant generacions. Llop's Teatre SF/87, continuant aquesta tradició, adequa el missatge al temps actual, tot combinant els valors d'ahir amb els d'avui, amb plantejaments nous i renovats.

El text, evolutiu i àgil, i la seva posada en escena combina la tradició i la modernitat. Això crea un espectacle molt viu i reflexiu, on una idea sempre qüestiona l'altra, on el moviment qüestiona la immobilitat, on el text qüestiona el silenci per tal de contemplar i interpel·lar el misteri seductor del Déu fet home.

És per això que, un any més, us presento *La Passió de Reus*, fruit d'una preuada cultura de l'esforç i el treball, d'una cultura de pau i respecte, que no vol ser simplement una de més sinó que volem transmetre el missatge de l'Evangeli de forma renovada i joiosa, la «bona notícia» del Déu que obra i salva.

Fomentar valors

Sabem que vivim d'utopies i que necessitem tenir equilibri entre la utopia i la il·lusió, que ens hem d'autosuperar com a persones, que s'han de potenciar els valors, com ara el sacrifici i l'esforç... Però també sabem que canalitzant aquestes energies és



«El text, evolutiu i àgil, i la seva posada en escena combina la tradició i la modernitat»

quan surten els projectes en benefici de tota la societat, ja que el que més ens motiva a canviar el món... és que realment el podem canviar!

Un pensament que arrela en nosaltres a l'hora d'escampar el missatge de Jesucrist en tots els àmbits de la societat. Cal agrair la il·lusió, l'empenta i la joia dels actors i músics que de forma altruista ho fan possible i de moltíssimes persones que hi col·laboren.

Cal agrair també a tothom que fa possible la realització d'aquest projecte, així com el suport decidit de la ciutadania, de l'Ajuntament de Reus, del Col·legi Pare Manyanet, del Teatre Fortuny, a més de moltes entitats que hi col·laboren, atès que el projecte va néixer amb el propòsit principal de conservar i difondre el nostre patrimoni escènic.

Us convidem que vosaltres també l'acolliu amb entusiasme i complicitat, i que compartiu aquest gran esdeveniment, vivències i inquietuds en trobar els camins per desvetllar els valors derivats de l'Evangeli.

El centre de la nostra fe

P. Agustín Giménez

Estem a les portes de la celebració de la Setmana Santa i, a través de les celebracions religioses i les processons, els cristians ens endinsem en el centre de la nostra fe, que no és cap altre que el misteri de la Passió, mort i Resurrecció de Jesucrist.

La Passió de Jesús ha estat sempre objecte de representació, sigui a través de les diferents pel·lícules que s'han rodat com dels diferents grups de teatre que s'han dedicat a transmetre el missatge que ens dona Jesús en la seva Passió, mort i Resurrecció.

Un d'aquests grups és Llop's Teatre SF/87, de la nostra ciutat de Reus. Enguany tornaran a representar la Passió de Jesús a Reus. En aquesta representació intervenen més de dues-centes persones, dirigides per Josep M. Llop, professor del Col·legi Pare Manyanet.

Gràcies a la seva dedicació i amor al teatre, s'ha pogut tirar endavant aquesta representació amb la col·laboració desinteressada de totes les persones que hi intervenen, com a actors i actrius, i amb el suport de l'Ajuntament de Reus i del Col·legi Pare Manyanet.

Us convido a tots a poder assistir-hi els dies 12 i 13 d'abril, a les 18.30, a la representació que es farà al Teatre Fortuny de Reus.

Felicitem tots els membres de grup Llop's Teatre SF/87 per la seva trajectòria en l'àmbit del teatre, però especialment pels esforços que fan, any rere any, en poder superar les dificultats per portar a terme la representació de *La Passió de Reus*.

Us animo a tirar endavant amb il·lusió i entusiasme i a continuar treballant perquè no es perdi aquesta tradició tan pròpia de les nostres terres.

Venda de localitats

- Taquilla del Teatre Fortuny: de dilluns a divendres, matins d'11.00 a 13.00 i tardes de 18.00 a 20.00.
- Dies d'actuació (12 i 13 d'abril): a la taquilla del teatre una hora abans de començar l'espectacle.
- Per telèfon: servei permanent les 24 hores: 902 150 025.
- Per internet: www.ticketmaster.es.

El preu de l'entrada: 19 euros; l'entrada+dinar; 25 euros; l'entrada+dinar+Centre Gaudí: 27 euros. Per a col·lectius amb més de quinze persones, un 20% de descompte.

LLOP'S TEATRE SF/87
presenta



La Passió
de Reus



Direcció: Josep Maria Llop i Cabré

TEATRE FORTUNY DE REUS

Dies 12 i 13 d'abril de 2014 a les 18,30 h.

El Museu de Montserrat exporta una selecció de les seves millors obres a la Vall d'Aosta

Un conjunt de cent obres es poden contemplar en una exposició fins al 2 de juny

Redacció
 Montserrat

L'exposició *Montserrat. Opere maggiori dell'Abbazia*, que està formada per un conjunt de cent de les millors obres del Museu de Montserrat (MDM), es pot veure al centre turístic i cultural Forte di Bard, a la Vall d'Aosta italiana fins al 2 de juny. En aquest castell històric i emblemàtic d'aquesta regió autònoma d'Itàlia han viatjat obres d'artistes com ara Caravaggio, Tiepolo, Monet, Degas, Casas, Rusiñol, Mir, Nonell, Picasso, Dalí, Miró o Tàpies.

La mostra s'ha plantejat com una tria de les peces més representatives de cada període artístic que custodia el MDM, des de la pintura antiga fins a la contemporaneïtat. Així, s'exhibeixen obres d'art en un ampli marc temporal comprès des d'una escultura romànica del segle XII fins a la pintura de Sean Scully *La muntanya d'Oisin* (2010).

L'exposició es nodreix bàsicament de pintura, però també inclou escultura, dibuix i obra gràfica de les grans firmes de l'avantguarda internacional. El visitant pot gaudir d'una breu selecció d'art hispànic (Nicolás Francés, Berruguete) i després fer un recorregut històric per la pintura d'estils ben diferents: renaixement, neoclassicisme, realisme, impressionisme, modernisme, postmodernisme, noucentisme i les avantguardes. Al centre cultural Forte di Bard també s'hi projecta un vídeo de Montserrat i es mostra una selecció de fotografies de diferents elements vinculats a l'abadia.

El Forte di Bard representa un dels millors exemples de fortificació de començaments del segle XIX. Està situat a l'entrada de la Vall d'Aosta. Gràcies a la rehabilitació de la imponent fortalesa savoiana i d'al-

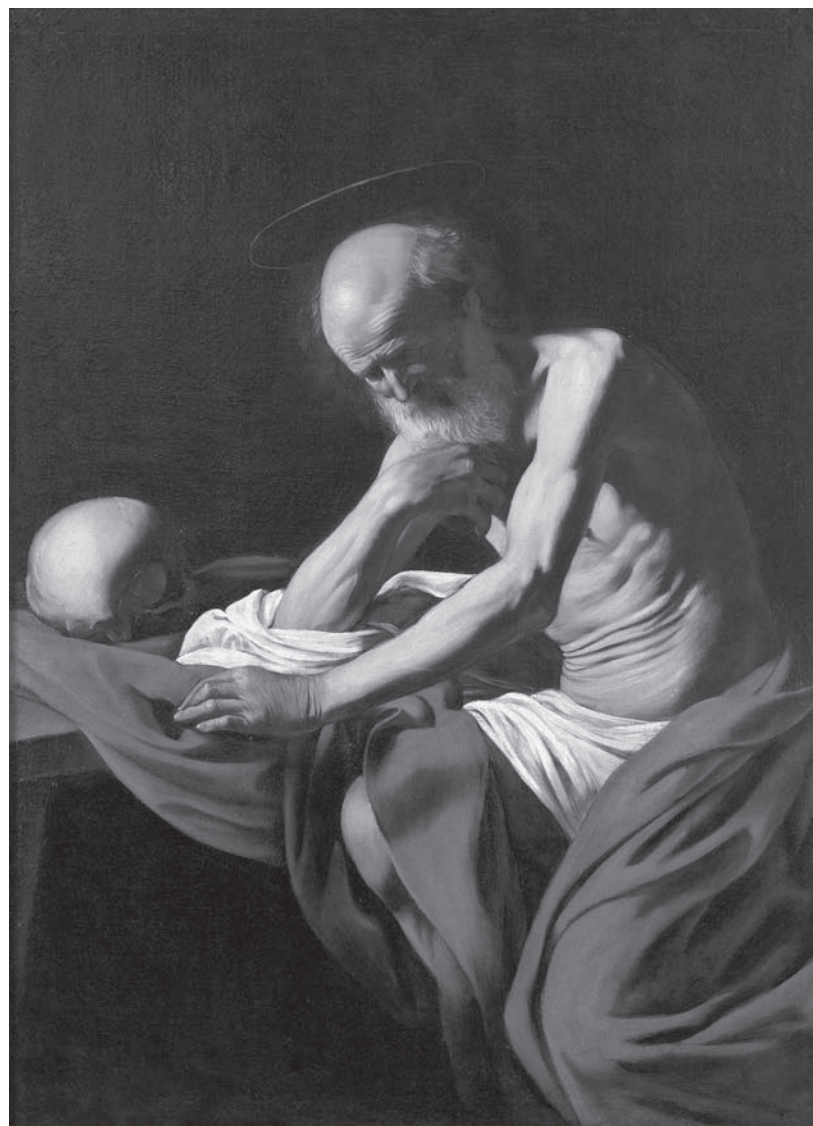
gunes àrees contigües, s'ha dut a terme un projecte que aplega espais i serveis innovadors per a la cultura, així com també estructures receptives d'alta qualitat. Al primer pis d'aquestes estructures es troba el Museu dels Alps.

Oferta museística

Durant els mesos en què les obres de Montserrat estiguin exposades en aquest centre cultural, al museu del monestir se'n poden veure d'altres, algunes d'elles inèdites, que no han tingut lloc fins ara per manca d'espai i, per tant, és una bona ocasió perquè puguin ser vistes i apreciades. El creixement del MDM en la darrera dècada i les constants donacions que han permès ampliar els fons permeten una operació d'aquestes característiques i poder mantenir el bon nivell de l'oferta museística. Fins al mes de juny, el visitant té l'oportunitat de descobrir altres peces i fer una mirada nova del museu.

La darrera vegada que es va produir un préstec d'aquestes característiques va ser a la tardor de l'any 2008. En aquella ocasió, en col·laboració amb el BBVA, l'exposició *Obras maestras del Museo de Montserrat en BBVA. De Caravaggio a Picasso* es va poder veure al palau del Marquès de Salamanca, situat al centre de Madrid.

Cal recordar que el Museu de Montserrat va registrar, durant l'any 2013, les millors xifres de la seva història. En total, hi van entrar 167.825 persones, cosa que suposa un increment de prop del 7% respecte de l'any anterior, quan ho van fer 157.415. L'increment de visitants al MDM ha estat constant des que el 2004 es van fer les reformes a l'accés i la reordenació de les sales i el recorregut.



«Sant Jeroni penitent», de Caravaggio.

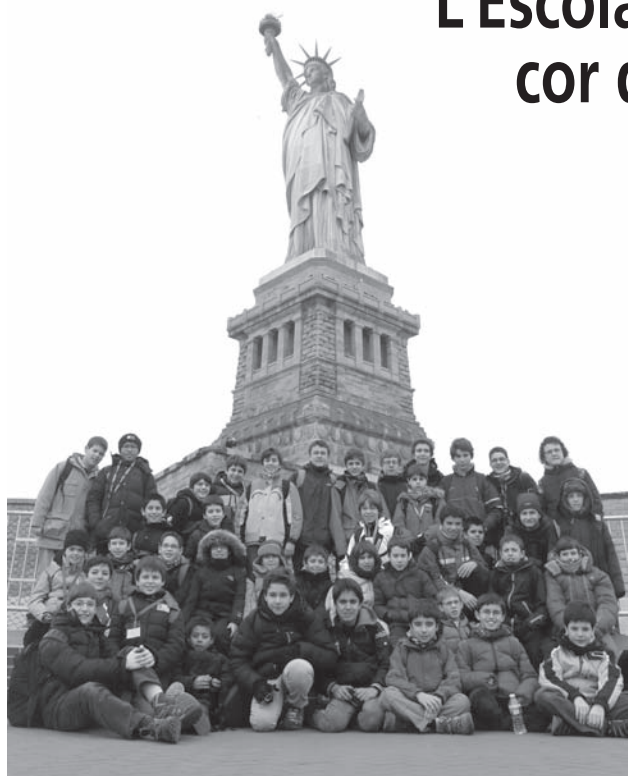


«Madeleine», de Ramon Casas.

L'Escolania debuta al cor de Manhattan

Redacció / Montserrat

Per primera vegada l'Escolania de Montserrat ha cantat als Estats Units. El 13 de març va oferir un concert a Saint Thomas Church, una església situada al cor de Manhattan. El concert, dirigit per Bernat Vivancos i acompanyat a l'orgue per Vicenç Prunés, portava per títol *Montserrat i Catalunya: mil anys d'història, mil anys de música*. L'Escolania, dins de la seva gira americana, va actuar també a Washington i Strathmore (Maryland).



Actualidades científicas

Detectades les ones gravitacionals eco del Big bang

Les ones gravitacionals són un fenomen previst per la teoria de la relativitat d'Einstein. Quan masses enormes es troben properes la seva gravetat arriba a produir com unes petites deformacions de l'«espai-temps» amb una dispersió d'energia. Això es pot detectar i s'ha detectat ja en els astres: el 1974 en un púlsar que tenia a prop una estrella neutrònica i el 2011 en un sistema binari format per dues nanes blanques (us ho vaig explicar com una actualitat científica en aquesta pàgina el 23 de juny de l'any passat).

Però una cosa que es deduïa de la mateixa teoria einsteiniana era que poc després del Big bang, quan s'inicià el cosmos, en l'«etapa inflacionària», o sigui, quan hi hagué una gran expansió de la matèria en una fracció de segon (cosa postulada per Alan Guth, per explicar la uniformitat quasi total de l'univers i admesa com a pràcticament segura per la comunitat dels astrofísics) també hi havia de formar-se una gran quantitat d'ones gravitacionals. I això fins ara era pura teoria. Cap astrofísic ho havia pogut comprovar. I és el que sembla segur que s'ha pogut «observar» per fi, segons l'article publicat a *Nature* el passat 17 de març.

La dificultat que presentava la



Radiotelescopi «BICEP2» a l'Antàrtida.

detecció d'aquestes ones venia del fet que és impossible veure-les. Només alguns dels seus efectes són detectables. Les ones gravitacionals que es formaren en aquells inicis ho feren molt abans de produir-se la llum, només podien deixar un rastre en la radiació de fons còsmica. Quina mena de rastre? La radiació aquesta havia de mostrar una polarització especial, del tipus «modus B», en què el senyal que emet fa remolins. Així

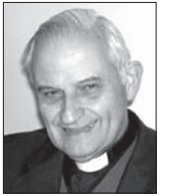
ho determinaven els càlculs.

I precisament això és el que ha estat detectat. Els autors d'aquesta descoberta han estat els astrofísics de l'equip de John Kovac, del Centre d'Astrofísica Harvard-Smithsonian, amb el radiotelescopi *BICEP 2*. I quina mena de radiotelescopi és el *BICEP 2*? Es tracta d'un que es va instal·lar a l'Antàrtida a 2.800 metres d'altitud, per poder captar ones de ràdio molt febles. El lloc és prou alt perquè el

senyal que es rebí no es perdi en les capes atmosfèriques més baixes, i denses, prou sec perquè no es dispersi amb la humitat de l'aire i prou deshabitada per evitar interferències de mòbils o emissors terrestres. És un radiotelescopi que en un principi es va dissenyar per escoltar més nítidament la radiació del fons còsmic, que com sabeu és la que es va produir quan l'univers només tenia uns 380.000 anys d'existència,

Doncs bé, aquest aparell ha enregistrat amb una precisió admirable variacions de temperatura de només una deumilionèsima de grau en la radiació còsmica del fons i en aquesta variació és on han aparegut els remolins que els cosmòlegs havien predit i buscat durant anys. Aquest resultat era molt esperat ja que és molt fonamental perquè al mateix temps confirma la teoria inflacionària d'Alan Guth.

No ens hem de meravellar que John Kovac digui, després de la troballa, que la detecció d'aquest senyal, avui dia, és una de les grans fites de la cosmologia. I nosaltres hi direm: tot el que sigui progrés en els coneixements científics és bo i ens en congratulem. Cada vegada es veu més com l'obra de Déu és admirable!



Por Francesc Nicolau

Profesor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Gent de casa

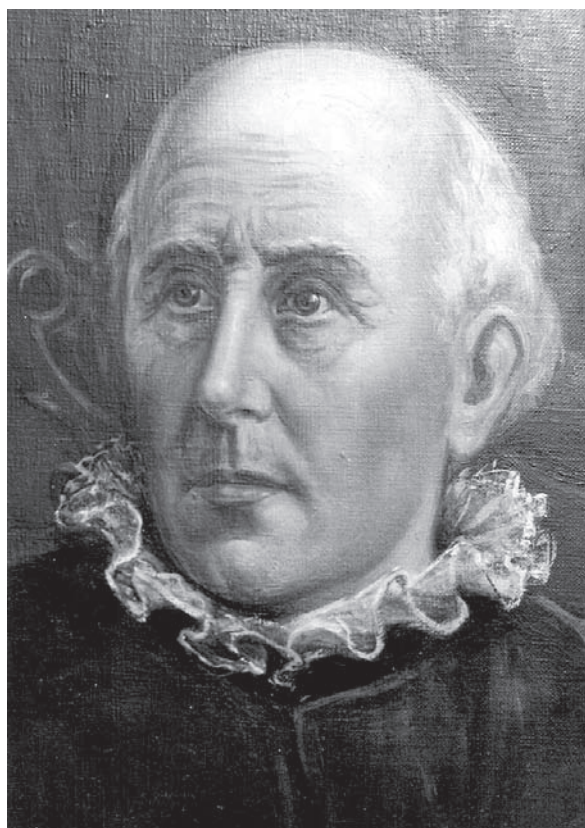
El pare Gras, fundador i editor

Venerable des del 1994, a Josep Gras i Granollers li va tocar viure bona part de les vicissituds del segle XIX. Nascut el 22 de gener del 1834 a Agramunt, va estudiar al Seminari Conciliar de Barcelona. Fou ordenat de prevere el 1858. Va ser professor al Seminari Conciliar de Tarragona fins al 1860. A partir d'aquesta data comença a vincular-se amb Andalusia, on desenvoluparà la major part de la seva tasca.

Entre el 1860 i el 1865 va viure a Madrid i a Ècija, on exercia tasques d'apostolat. Va retornar a Barcelona i el 1866, mentre feia de coadjutor, va guanyar una canongia a l'abadia del Sacro Monte, a Granada, marxant cap allà a viure-hi.

Home inquiet, escrivia a Barcelona a *La España Católica* i a Madrid a *La Regeneración*. Va continuar les seves col·laboracions en publicacions catòliques de França i Itàlia. Un cop va arribar a Granada, va fundar una entitat religioso-literària, l'*Academia y Corte de Cristo*, dedicada a la propagació de la devoció de Crist Rei i l'Eucaristia, amb el lema «Feu el bé». Al cap d'un parell d'anys, edità la revista *El Bien*, que només es va aturar amb la mort del venerable.

Igualment i amb la gent que disposa, força



Joan Pallarès-Personat

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

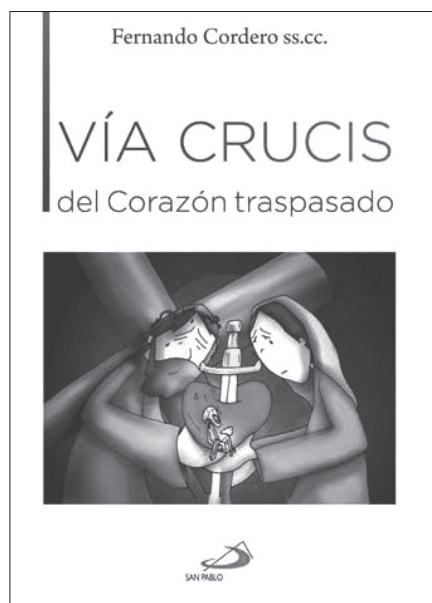


bregada en aquests temes, decideix posar en marxa cap al 1898 el que seran les bases d'una congregació religiosa dedicada a educar cristianament els infants: l'Institut Religios de les Filles de Crist Rei. Aquesta institució, si bé està estesa per una dotzena de països d'arreu del món i força present a Andalusia, a Catalunya no hi té presència. L'indret més proper on està establerta és a Benifaió, a la Ribera Alta.

Les Filles de Crist Rei es dediquen a l'ensenyament d'infants i joves des de les escoles bressol. Així mateix, duen a terme diverses tasques socials i dirigeixen dispensaris, residències universitàries i tallers en què treballen amb grups de marginats.

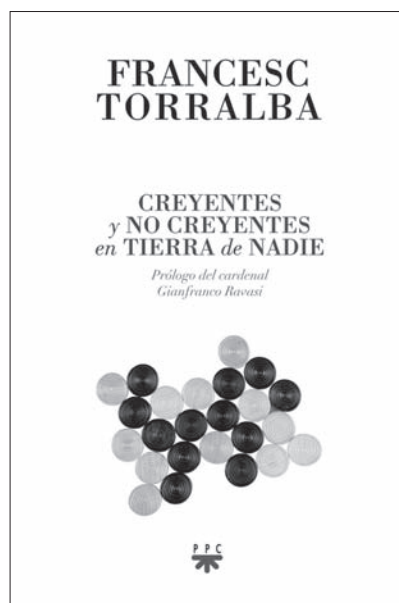
Mossèn Josep Gras va fer també una tasca enorme dins de l'àmbit propagandístic. Des del 1863 va editar opuscles i llibres de manera contínua. Són, sobretot, obres d'adoració i devoció a Crist Rei, però també de propaganda i d'anàlisi de la situació espanyola enfront del materialisme que envaïa llavors Europa. Josep Gras i Granollers va morir a Granada el 7 de juliol del 1918.

FERNANDO CORDERO
Vía Crucis del Corazón traspasado
 Editorial San Pablo, 2014, 12 pàg.



Aquest Via Crucis presenta per a cada estació una meditació suggerida pel text bíblic que relaciona la Passió de Crist amb el patiment de totes aquelles persones que s'enfronten a les dificultats, el desànim i la soledat en la seva vida quotidiana: el pobre, l'immigrant, el malalt, l'ancià... Complementen cada estació una il·lustració, un text breu que relata episodis de la vida o pensaments de sants i una oració final.

FRANCESC TORRALBA
Creyentes y no creyentes en tierra de nadie
 Editorial PPC, 2013, 332 pàg.



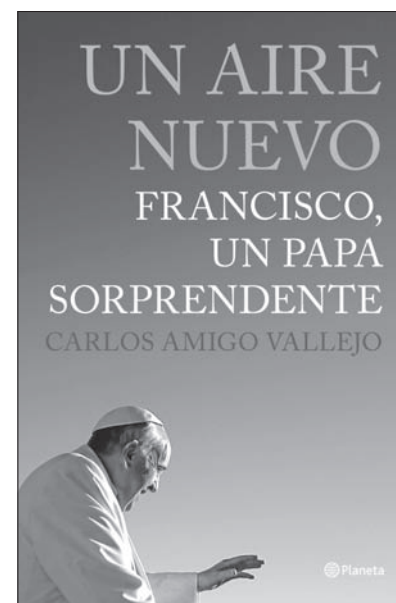
Estem davant d'una mena de vademècum per al diàleg entre creients i no creients. Lluny de la fredor de l'estudi acadèmic, aquestes pàgines traspuen una experiència viscuda, resultat d'innombrables lectures i del contacte personal amb persones que no creuen. El filòsof Francesc Torralba empra la imatge de la terra de ningú, la frontera, on creients i no creients es troben en la recerca del sentit últim de les coses.

MARIE-DOMINIQUE PHILIPPE
Las tres sabidurías
 Ediciones Palabra, 2014, 600 pàg.



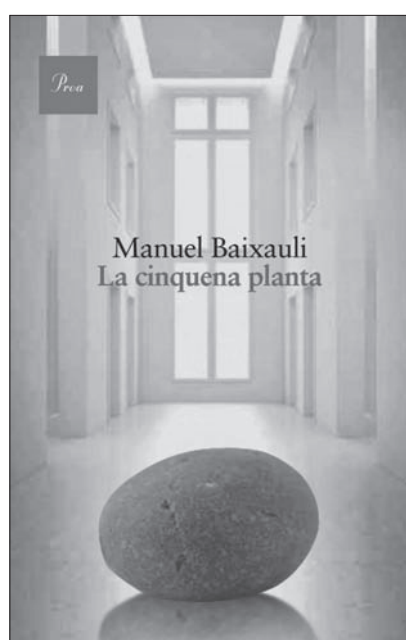
El pare Marie-Dominique Philippe (1912-2006) va desenvolupar al llarg de la seva vida una intensa activitat docent i pastoral. El 1975 va fundar la Comunitat de Germans de Sant Joan (més tard, anomenada Família Sant Joan). En aquest llibre transmet l'essencial de les seves descobertes sobre l'home i el misteri de Crist. Tres mestres el van marcar profundament: Aristòtil, sant Tomàs d'Aquino i l'evangelista sant Joan.

CARLOS AMIGO VALLEJO
Un aire nuevo. Francisco, un Papa sorprendente
 Editorial Planeta, 2014, 280 pàg.



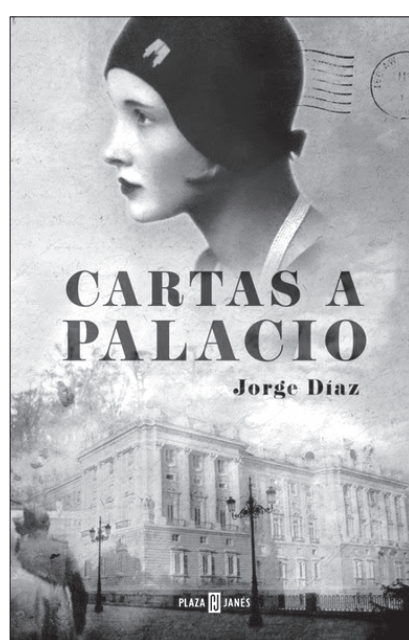
Quan es compleix un any de l'elecció del jesuïta Jorge Mario Bergoglio com a Summe Pontífex, el cardenal Carlos Amigo, arquebisbe emèrit de Sevilla i gran coneixedor de l'Església, ens ofereix una interessantíssima i profunda crònica que desmunta els mites que s'han generat al voltant de la figura del papa Francesc, alhora que aprofundeix en el pensament, la singularitat i el carisma del Sant Pare.

MANUEL BAIXAULI
La cinquena planta
 Edicions Proa, 2014, 294 pàg.



L'escriptor Manuel Baixauli recrea en la seva última novel·la la paràlisi total que va patir dies després d'haver escrit *L'home manuscrit*, experiència que desgrana amb altes dosis de misteri i fantasia, malgrat que tots els fets estan basats en la realitat. Al cap de sis setmanes, Baixauli va començar a recuperar la mobilitat i, més endavant, l'autonomia. En un sanatori, que incloïa una misteriosa cinquena planta, va realitzar la seva rehabilitació.

JORGE DÍAZ
Cartas a palacio
 Plaza & Janés, 2014, 560 pàg.



Inspirada en un fet real, *Cartas a palacio* recrea un moment històric concret: l'inici de la Primera Guerra Mundial. Una ambiciosa novel·la en què es barregen l'amor i la guerra, reis i anarquistes, ambients aristocràtics i humils, el front de batalla i el bullici de les ciutats. Una emocionant novel·la coral d'herois anònims, que amb el seu compromís van dur a terme una missió extraordinària.

REAL ACADEMIA ESPAÑOLA
El buen uso del español
 Espasa Libros, 2013, 522 pàg.



El present volum aplega les principals eines que cal conèixer per emprar la llengua castellana de manera correcta. A través d'una senzilla estructura en dobles pàgines, el lector recorrerà les principals aportacions de la gramàtica i l'ortografia acadèmiques explicades amb un llenguatge clar i concís, cosa que permet una fàcil comprensió de les estructures de la llengua espanyola que ens ajudarà a usar-la en tota la seva riquesa.

JORDI MERCADER
1960. Quan els nois amb corbata no anaven a la presó
 Columna Edicions, 2014, 396 pàg.

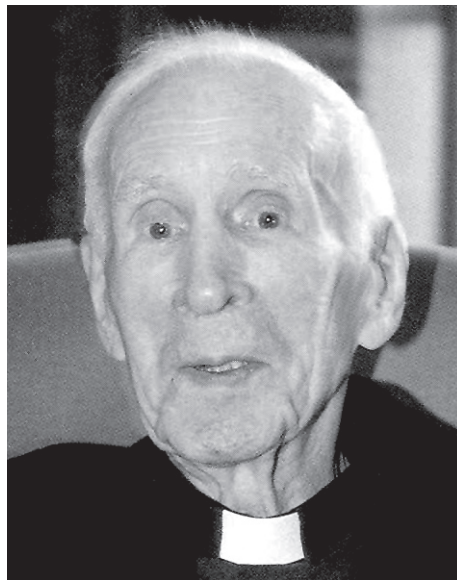


Un incident propiciat per Luis Galinsoga, director de *La Vanguardia*, va originar una campanya molt activa contra el diari per part d'un grup de joves catòlics catalans liderats per Jordi Pujol. Després de la destitució de Galinsoga, l'oposició catalana al franquisme s'enfortirà amb noves accions que culminen en els Fets del Palau de la Música, que va suposar la detenció de Pujol el maig del 1960 i la seva condemna a set anys de presó.

Crítica literària

Laic, no «light»

Entrevistat per Antonio Spadaro, director de *La Civiltà Cattolica*, el papa Francesc li confessava que els dos pensadors francesos que més li agradaven eren Henri de Lubac i Michel de Certeau, val a dir, un teòleg i un historiador de la literatura espiritual. Avui dia la teologia i l'exegesi segueixen vives. Però, quantes obres de conjunt sobre l'espiritualitat clàssica s'escriuen encara? Són llocs teològics operants, no simplement arqueològics, les obres dels sants que han viscut al llarg de la història del cristianisme? És possible mantenir viva una tradició d'estudis literaris, artístics i fins i tot musicals com la que en el segle XX s'ha dedicat a estudiar les expressions històriques de l'espiritualitat catòlica? Més que un canvi de paradigma, estan en joc la capacitat d'adaptació i de pervivència del concepte mateix de transmissió cultural i amb ell la intel·ligibilitat



Henri de Lubac.

dels marcs intel·lectuals del missatge cristià, els quals s'encarnen tant en el pla sincrònic com en el diacrònic.



Michel de Certeau.

Una nova època marcada per un esperit laic no es mereix quedar reduïda a un model *light*. Joan XXIII parlava de

Armando Pego Puigbó

Professor de la Facultat de Filosofia de la URL



l'Església com a Mare i Mestra, no com a tutora i docent. Engendrats en la veritat i l'amor, estem cridats a realitzar-nos plenament en la imatge de Crist, el nostre model. No podem conformar-nos adquirint només competències i habilitats. En comunió (en xarxa?) també amb qui ens han precedit en la busca del Regne de Déu, hem de sentir-nos impulsats a apropar-nos-hi més i més, sense caure en desastroses temptacions adàmiques.

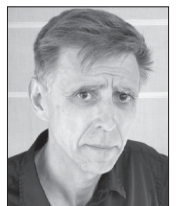
En *L'amor a les lletres i el desig de Déu* (1964), recordant que existeix una única teologia catòlica amb meravelloses diferències de matisos, el monjo benedictí Jean Leclercq exposava com els escrits espirituals segueixen donant testimoni de l'experiència vital dins de l'economia de la salvació. Gramàtica i escatologia —sentit i esperança— ens inviten a no deixar de ser actius també en la contemplació.

Crítica teatral

Un ventall d'embolics

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
col·laborador de Ràdio Estel
andreusotorra@gmail.com



«TU DIGUES QUE L'ESTIMES», d'Ivan Campillo.
INTÈRPRETS: Ivan Campillo, Sílvia Forns, Ramon Godino, Laura Sancho i Raül Tortosa.
DIRECCIÓ: Ivan Campillo.
Teatre Gaudí Barcelona, Barcelona. Fins al 20 d'abril.

Poques obres nascudes en una sala petita tenen la sort de congregar més de 20.000 espectadors i de portar acumulada una extensa gira per escenaris catalans que ja fa tres anys que dura. *Tu digues que l'estimes* és una comèdia que té tots els ingredients i mèrits no només per haver-se reposat ara ja en una tercera temporada sinó perquè més endavant pugui ser fins i tot exportada. Això no vol dir que l'obra necessiti una sala més gran —la del Teatre Gaudí Barcelona és mitjana— sinó que podria ser traduïda, i no tan sols per al teatre de boulevard de qualitat europeu sinó fins i tot, amb els retocs i ajustos de guió que calgui, per a una adaptació cinematogràfica.

Si ens quedem amb la sinopsi —parella casada de fa deu anys que trontolla amb un fracàs de feina i el refugi del marit a la universitat, parella a punt de casar-se emparentada amb la nova burgesia empresarial per la branca de la filla de papà, i personatge intermediari que s'interposa entre



Ramon Godino, Laura Sancho, Sílvia Forns i Ivan Campillo en una de les escenes de taula.

els quatre des del seu lloc de feina de monitor de *fitness*—, pot semblar que la trama estigui ja donada i beneïda des del bon començament.

Però no és així perquè el mèrit que té l'obra és que va eixamplant el seu ventall d'embolics amb un recargolat creuament de parelles i de personatges que fa que, dins d'una mateixa obra, n'hi hagi, almenys, mitja dotzena. I en una hora i mitja, la situació fa el salt des de la vida monòtona o encara il·lusionada de cadascuna de les parelles fins a una mena de *thriller*, que potser s'hauria de qualificar més

aviat d'humor negre, amb escenes que fan picades d'ullet a l'òpera, amb interpretació gestual, al còmic per la via de la fantasia, i al gènere del terror, ni que sigui *light*, en l'escena de la segona residència on fins i tot un mort vivent capgira tots els esquemes que els espectadors puguin tenir de tot el que han vist fins aleshores.

Muntatge, doncs, que conté diversos registres, i aquest és el seu ganxo amagat, que és el que manté l'audiència expectant durant tota la representació i que a més compta amb una bona direcció—Ivan Campillo l'escriu,

la dirigeix i hi fa també d'actor— que es transmet en la interpretació dels cinc personatges, volgutament estafats en algunes de les seves reaccions, sobretot la de la histèrica filla de papà a punt de casar-se (interpretada per l'actriu Sílvia Forns), que justifica la seva manera de fer i de dir com una criatura immadura i consentida quan, finalment, es confessa també fan dels zombis i fins i tot disposada a actuar com ells. Situacions còmiques a dojo en les aparences i els malentesos que viu el personatge de la dona casada de fa deu anys (Laura Sancho), i opcions de diferents papers per al futur marit amb fortuna i èxit (Ivan Campillo) i també per al marit fracassat (Ramon Godino), que té el seu zenit en una escena de borratxera esbojarrada.

Espectacle de comèdia amable en conjunt, amorosa, a més, amb un pròleg i un epíleg a càrrec del personatge empleat del gimnàs (Raül Tortosa) que, amb la seva doble personalitat, promou algunes de les històries creuades entre els altres quatre i que és qui definitivament rebla el clau de la moralitat per a adults: per què tot canvia si tot continua tal com era abans?

Des del carrer

MN. JOAN ÀGUILA POSA VEU AL NOU HIMNE DE L'APLEC DE L'ESPERIT

«La música ha d'ajudar els joves a enamorar-se de la Paraula»

Eduard Brufau

L'Aplec de l'Esperit reunirà el 7 de juny a Banyoles joves d'arreu de Catalunya que volen seguir Jesús. L'himne d'aquesta nova edició de l'Aplec, *És el Senyor*, ha estat compost pel grup de música cristiana *Canta la Teva Fe*, del qual forma part Mn. Joan Àguila, que hi posa la veu. Per a aquest jove sacerdot de l'arquebisbat de Tarragona la música és un bon mitjà per despertar la fe en els joves.

Sant Agustí deia que «qui canta prega dues vegades». Quin paper tenen la música i el cant en la teva vocació cristiana i sacerdotal?

Déu es va servir del meu amor a la música per anar-me seduïnt. Des de petit m'agradava seure prop de l'organista de la meua paròquia per mirar com tocava i cantar a ple pulmó al seu costat. Quan vaig ser un adolescent vaig tenir la sort d'aprendre a tocar la guitarra anant de colònies i de poder animar musicalment les misses tocant amb altres joves. Acostumo a pregar ajudat per la música, desvetllant les melodies que s'amaguen dins els relats de fe de la Paraula de Déu.

En una època en què els joves tenen a l'abast un gran ventall d'ofertes de tot tipus, com es fa per despertar-los la fe en Crist?



Ajudant-los que descobreixin el fet diferencial i únic que suposa aquesta fe. A vegades hem pensat que es tracta d'assimilar la proposta de la fe a la resta d'ofertes en què poden participar els joves. Jo penso que més aviat es tracta de fer-los descobrir una relació real, profunda, autèntica, transformadora, apassionant amb Allò que ens ha estimat, ens estima i ens estimarà sempre incondicionalment, gratuïtament i sense mesura.

La lletra de l'himne de l'Aplec de l'Esperit és una referència constant a l'Evangeli. Què ha volgut transmetre *Canta la Teva Fe*, el grup de què formes part, amb aquesta composició?

Intentem que totes les lletres tinguin una base evangèlica i una referència molt directa a certs passatges ja que la nostra voluntat és que el cant i la música ajudi els joves a enamorar-se de la Paraula, a voler aprofundir-la, meditar-la, comprendre-la, en definitiva, viure-la. L'himne de l'aplec vol convidar els joves a anar a parar en els relats evangèlics que estan vinculats amb el llac de Galilea com a marc d'acció. Esperem que l'himne sigui una invitació als joves a plantejar-se la vocació, a descobrir com Jesús els fa costat a la vida en qualsevol moment, a assaborir

el missatge de les benaurances i a aprofundir en el sentit salvífic de la Pasqua.

Què diries al jove que sent la necessitat de donar sentit a la seva vida, però que no sap a quina porta trucar?

Que mirin dins el seu cor, que s'atreveixin a escoltar el que l'Esperit els inspira i que confiïn que allò que donarà sentit a la seva existència és complir la voluntat de Déu.

Pensant-ho millor

Antoni Coll
Periodista

Un home anomenat Suárez

Almenys tres vegades vaig poder conversar amb Adolfo Suárez a Tarragona, una d'elles al meu despatx, on li vam servir un cafè que, segons la seva comitiva, és de l'única cosa de què s'alimentava en aquells dies. Ja era expresident del Govern i tractava de tornar al primer pla de la política de la mà del CDS. Només vivia per a la política.

En una de les entrevistes, li vaig preguntar si reconeixia que va ser un error, com diuen molts, el «café per a tots», és a dir, 17 autonomies, 17 governs, etc. La seva resposta és vàlida per a la nostra hora: «Penso que hi ha gent que té certa manca de memòria històrica. Quan el 1976 sóc nomenat president del Govern i començo a parlar amb les forces polítiques, totes, igual que les manifestacions que es produïen, reclamaven llibertat, amnistia i estatut d'autonomia. I això a Catalunya, València, Canàries, Andalusia... Vam reconèixer tres nacionalitats històriques i una via d'accés més lenta per a l'autonomia de les altres regions.» Aquesta és la història certa del que va passar, i la podem testimoniar els que la vam viure.

El 1980, va visitar Lima per a la presa de possessió del president Belaunde Terry. Una periodista li va preguntar sobre la seva «ambició política». La resposta va ser: «És que ningú no s'ha aturat a pensar que les meves ambicions ja s'han acomplert i que, malgrat que no vaig tenir mai l'ambició d'estar en la Història, irremediablement ja hi estaré?»

Certament. I com va ser? Per què ell precisament? No era cap intel·lectual brillant. Gairebé no llegia llibres i no en va escriure cap durant la seva vida, mentre que Fraga en va escriure un centenar. Havia estat ministre del *Movimiento*, per tant, carregava amb el pecat original. Però, per a sorpresa de tots, el Rei el va posar al capdavant del govern en una jugada d'alt risc.

A part d'hàbil i encantador, qualitats que també va tenir el seu successor Felipe González, va ser una persona valerosa, amb una integritat moral que li va permetre parlar amb els seus majors adversaris sense que aquests tinguessin por de ser enganyats.

En els seus darrers anys, abans de perdre consciència de la realitat, va viure abocat a la seva família. La malaltia de la seva dona i d'una filla va augmentar-li la religiositat. Qui havia servit tan bé el seu país es va lliurar a la voluntat de Déu mentre el pas del temps n'engrandia la llegenda.

Rauxa

L'esperit de la música

Després de la filosofia, la música. Es veia venir. Al Ministeri de Cultura se'ls ha ficat entre cella i cella formar els joves en el famós esperit empenedor i per això volen reduir al màxim les matèries humanístiques, que com és sabut impedeixen el desplegament progressiu fins a l'absolut d'aquest excels esperit. Els múltiples tècnics i assessors del ministeri consideren que amb filosofia, llatí, art o música no es va enlloc, com desmostren gent tan poc rellevant com ara Plató, Virgili, Giotto o Palestrina.

La defenestració de la música és un pas més cap a la imposició d'una mentalitat utilitarista, centrada en

el profit econòmic i que menysprea tot el que no sigui quantificable com a guany. Sense la música no només es priva els alumnes d'un plaer estrictament sensorial; se'ls manté expressament en la ignorància cultural per fer-ne consumidors acrítics i mà d'obra dòcil i, encara més greu, se'ls tanca una porta d'accés privilegiada a l'àmbit de l'esperit. El cant gregorià, la polifonia renaixentista o les misses barroques i clàssiques no van ser creades per fer bonic o passar l'estona; són una de les màximes expressions de l'espiritualitat cristiana d'Europa, un dels pilars que sostenen la nostra civilització... i que ara decidim dinamitar.

Eduard Brufau

